

OTROKOVICE

přepis besedy konané 20.9.

2014

Iva
Adamcová

Iva Adamcová – Otrokovice 20. 9. 2014

Hezký den vám přeji. Mé jméno je Zdenka Pollaková a velmi vás tady vítám. Před nějakým časem přišel nápad v rámci divadla Víkend s Bohem pozvat i jako hosta Ivanku Adamcovou, kterou tady vítám. A myslím si, že to byl docela dobrý nápad. Protože když vidím ten plný sál, určitě jste všichni přišli s nějakou otázkou. A možná, že dneska dostanete i odpověď. A budu ráda, když si užijete tento den a toto odpoledne i večer.

Předávám slovo Ivance.

Děkuju, Zdeničko. Vy víte, jak běhám po pódiu a skáču. Dneska mám malý rozběh, protože kdybych zahučela dolů, tak mě neuvídíte. Uvidíte jenom kuličku tady, proto já to kvůli vám udělám, ale kdybych náhodou chtěla padat někam do strany, tak se neděste, já zase vylezu. Takže, moc jsem se na vás těšila a vy už moc dobře víte, že už se moc někde neobjevuji, je to výjimečné. Dva roky každý víkend jsem jezdila, vyprávěla a vše jsem ukončila. Ano, v prosinci minulého roku se uzavřely všechny informace, které byste měli k přechodu do 5D dostat. Ale dopisů přichází veliké množství, a také se dějí zvláštní věci, což je přirozené, protože planeta má svůj vývoj. A víte, že vývoj vrstev pokračuje neustále, to se nikdy nedá zastavit. Já vám potom možná jenom nastíním, jak to bude pokračovat kousíček dál. Aby to bylo chaotické a nerozeznatelné pro lidský egoismus neboli svět hmoty, který má své zákony a program v DNA. Vývoj nejde uříznout a nastavit znovu něco jiného. Jedno musí odeznít a druhé musí začít. A to je někdy velmi chaotické pro vaše vědomí.

Nikdy neuděláte „chybu“ samozřejmě. Víte, že chyba neexistuje, když zachováte v každé situaci klid. Vývoj pokračuje, na základních přednáškách jsem vysvětlovala, jak se život po životě zvyšuje úroveň duchovnosti a mění se podle toho, co jste se naučili a jaké jste získali zkušenosti z jednotlivých svých životů, které jste si samozřejmě vybírali sami podle posledních odporů, které jste v posledním životě předtím udělali. Celý váš život je váš. Někteří lidé se pohybují ještě v nižších vrstvách, kdy neodložili své odpory, to je černá a bílá magie. V mých přednáškách zazní, že vše je dobré. Ano, nikdo z těchto lidí není špatný, oni se vyvíjí. Nebudeme už mluvit o nižších vrstvách, které se pohybují pod černomágovskými životy, protože černomágovské životy mají samozřejmě ještě předchůdce, ale to by vám bylo tak obrovsky vzdálené, když mě můžete poslouchat, že by bylo zbytečné to sem tahat, proto já se vracím pouze do těchto vod. A tady máme takový seznam, kde jsem naznačila, abyste se orientovali ve všech věcech, které se v jednotlivých kolonkách budou dít, protože každý z těchto stavů vidí svět samozřejmě jinak. A když budete vědět, o co tady vlastně kráčí, potom si na ty věci můžete lépe posvítit vaším vědomím. A pokud to pochopíte dobře, budu ráda, a pokud ne, taky budu ráda, protože váš vývoj je jenom uložený ve vašem těle neboli ve hmotě, ve které bydlíte.

Stav 5D je změna Vědomí z vědomí hmoty ze 3D do vědomí Boha, kde se konečně poprvé v historii této planety ocitáme. Naše planeta ještě nikdy neprošla tímto vývojem, ona tam pouze doletěla. Vesmír je ten samý organismus, jako je vaše tělo. Také vznikne a samozřejmě zanikne, protože má svou dobu A až B. Už jsem říkala, že

každý bod, který se vyskytne ve vesmíru, ať je to člověk, buňka, orgán, zvíře, planeta, civilizace, to je jedno, má vznik, nárůst, má svůj vrcholný vývojový bod, a pak pomalinku odchází, protože se týká hmoty hmotného světa. Ve skutečnosti je všechno vymyšlené od okamžiku vzniku. V prvních fázích, v první dimenzi jsou tak vysoké teploty, že vesmír se udržuje ve středu toho vzniku pouze ve stavu jednotlivých oddělených atomů, nejde nic spojovat. To se mění ve druhé dimenzi, to už máte dávno všichni za sebou, to jste si prošli ve hmotě tohoto Vědomí. Museli jsme to prožít úplně všichni. Pozor, i ti, kteří jsou teď v mnohonásobně vyšších formách ve vyšších dimenzích. To je zkrátka zákon pro všechny, všichni si to prožijí. Stejně, jako když se oplodní vajíčko spermií, je tam všechno hotové. A vzniká to ještě předtím, než se vyvine něco, co je podobné člověku. Proběhne to ve velké rychlosti. Přesně jako jsou ve velké rychlosti ty první fáze, první a druhá dimenze. V druhé dimenzi je spojování dvou veličin, to znamená dvou věcí, a začínají se potom tvořit ve třetí dimenzi už hmotné ostrovy. Těch je velice málo ve vesmíru. A na hmotných ostrovech se vyučuje ještě poslední vrstva vědomí Ducha, než projde do skutečného vědomí Boha. To je jedno z nejtěžších období, protože tady už máte hmotný stav, hmotné tělo.

Vzpomeňte si, já vás vlastně vyučuji pokoře a vyučuji praxi toho, co přináší Kristus. Při poslední večeři Páně vysvětloval apoštolům, kteří věděli, která bije, ale bylo to nastaveno a zaznamenáno pro vás, že chléb je moje tělo, je to hmota, prvek, kterým vyživím svoji hmotu a ona se tím zregeneruje, posílí a může tady pracovat. A víno neboli tekutina je to samé, je mojí krví. Ano, hmota požívá hmotu. Vy musíte své hmotě dodávat prvky, aby se obnovovaly. Jakýkoliv egoismus při stavu člověka ho strhuje do oddělenosti. To znamená, ten člověk vidí věci dobré a špatné, ale to není skutečná realita. Vidíte, všechno tady je, bylo a bude, ale my tím svým vědomím pomalu procházíme a vidíme vše ze svého bodu a ze své výšky vývoje úplně jinak. A ono se to mění.

Já vám vysvětluji, jak to vidí černí mágové, bílí mágové a samozřejmě Kristus. To znamená člověk, který dokáže využívat a žít pokoru, nepoužívá vůbec vůli člověka. Většinou se toho bojí vaše tělo neboli Satan ve vás, to je zákon hmoty. To znamená pocit „já jsem Jan“ nebo „já jsem Jana.“ To je jméno člověka, za kterého se považujete. Ne. Vy jste vědomí Boha, které vstoupilo do hmoty a vybralo si jméno a tvar svého těla a osud. Ten osud je vybíraný podle posledních odporů. A třeba takoví černí mágové útočí i na své předky a obviňují je z toho, co se jim děje v osudu. To dělají také bílí mágové, ti zase hází vinu a pocity, že musí zasahovat a musí čistit svůj rod. Prosím vás, to je absolutní nesmysl. Všechno je vaše. Jestliže já jsem si vybrala lítostivou maminku, lítostivou babičku a lítostivou prababičku nebo pradědečka, to už je jedno, tak jsem si je vybrala proto, že moje vědomí Boha vědělo, že v posledním životě jsem neuměla nedělat lítosti. Tak to nebudu házet na moje předky a nebudu si myslet: „Ó, teď zasáhnu něčím do minulosti a ten svůj rod očistím.“ Ne. Vy to vždycky můžete udělat jenom sami za sebe. To znamená, když se ke mně ty informace dostanou, budu vědět, že můj osud je nastavený tak, jak je, a já chtěla tento osud těla DNA. Tak mi patří přesně i s těmi útoky nebo s těmi strastmi, které tam jsou, protože jsou moje, jsou mnou vybrané. Pokora k osudu je, že nebudu brečet. Víte, že jsem sprosták. Vždycky jsem tomu Egu řekla: „Já se z toho neposeru.“ Zatnula jsem zuby, nic se nestalo. Je zbytečné plakat.

Když se teď něco přihodí a já začnu plakat, pomůže to něčemu? Ne, akorát zablokují tělo a zapíší si novou karmu. Tak je jasné, že jsem to v té chvíli nedokázala. A je to v DNA a pokračuji dál. Ale náběr informací do osudu už vám dává naději, že se blíží konečně doba, kdy to pochopíte.

Lidé píší nádherné dopisy. Když se stanou nějaké dramatické věci v rodinách, ať je to třeba úmrtí nebo násilné úmrtí nebo cokoliv, co se v rodině děje, už to zvládáte jinak. Už víte, že máte život brát takový, jaký je, protože on takový je a vy jste ho chtěli se svou hmotou. Ať je zdravá nebo nemocná, ať se děje jakákoliv situační „závada“ podle vás-Ega člověka, je vaše. Situace jsou různé. Vy jste se chtěli narodit do různých dob. Žili jste třeba ve středověku za hladomoru nebo obrovských válek nebo živelných katastrof. Odkládali jste svá těla a každým dalším životem jste zjišťovali, co umíte a neumíte. Jakmile odpor těla, to znamená jednotlivého člověka, v dané inkarnaci je nulový, protože odpory se pořád snižují a snižují, už se nemusí stejný děj opakovat. Zákon je takový, že to Vědomí potřebuje pomalým způsobem snižovat odpory, proto si volí vždycky ten samý osud. Tak vidíte, že váš osud je vámi vybraný, je váš, chtěli jste ho. To je základ. I Ježíš chtěl osud s ukřižováním těla Ježíše. On vám to potřeboval zahrát a věděl, že to je pro vás dobré. A bylo dobře, že to zahrál. Není zapotřebí žádných lítostí, protože všechno má svůj smysl. A to dává obrovskou sílu a vůli vůbec celému životu planety, protože každá planeta má své vývojové fáze.

Je to dva nebo tři týdny zpátky, kdy jsem prožila v noci stav, jak moje vědomí letělo okolo velkého množství planet. A každá planeta má svůj vývojový program. Já jsem tam přesně viděla ty války, události, které se odehrávají. A bylo mi tak dobře, ať se tam děly, jakkoliv dramatické věci. Já jsem cítila jenom obrovský klid a mír a nádhernou vibraci. Planeta má svůj osud. Vy si vybíráte podle odporů minulých to, co tam je. A poslední dva stavy, než projdete do pokory, jsou černá magie, bílá magie. A potom už je učitelování, Kristovství, ukřižování vůle člověka. Ježíš vám ukázal úplně všechno. On věděl, že hra je hra. To znamená, že je domluveno s někým, kdo ho zaprodá. Že je domluveno, že někdo bude nevěřící. Že Pilát a všichni ostatní herci tohoto divadla hrají pro jedno jediné společné Božství. On vám slíbil život věčný. Ano. Pokud začnete žít pokoru a respektovat osud se všemi okamžiky, které jsou v osudu zvolené, sjednotí se vůle původního Boha pokorou, vůlí osudu těla, a není tam žádný odpor. Tehdy odpadá smrt, odpadá čas, odpadají bloky, odpadají nemoci. Odpadá úplně všechno, co vám nabízí svět 3D.

A v tento čas ty informace mohly přijít, protože před krátkou dobou, před rokem a půl, jsme proletěli touto hladinou. Planeta se poprvé ve své historii dostala, a bylo to vypočítáno v mayském kalendáři na konec roku 2012 až začátek roku 2013, do vibračního stavu 5D. Vibrace se dvojnásobně zvýšily. To znamená, když se zvýší hmotě vibrace, má jiné vlastnosti, to ví všichni fyzikové. Já fyzik nejsem a vím to taky. Je to podivné, jak vědomí 5D dokáže vnímat, protože já absolutně nerozumím ani fyzice ani matematice, vůbec nic mi to neříká. Jsem ráda, že si spočítám, kolik mám dostat v obchodě nazpátek z nákupu, a to mi stačí k životu. Pro můj úkol tady na Zemi nemusím mít žádné jiné vysoké počty. Ale jsou samozřejmě zaměstnání, které to mají. Nicméně my jsme v únoru byli na setkání, bylo tam asi patnáct lidí, u jednoho atomového fyzika

na Moravě, který nám udělal překrásnou čtyř nebo pětihodinovou přednášku o kvantové fyzice. A protože já jsem huba nevymáchaná, vy to víte, já se hodně ptám, tak jsem do toho vždycky vstoupila a něco jsem se zeptala. A ten Libor vždycky se tak zastavil, podíval se po ostatních a říká: „Já jsem jí nic neposílal, o tom budu mluvit až za hodinu.“ Přitom jsem ráda, že umím sčítat a odčítat... Ano, vy pak vidíte svým způsobem. Kdysi dávno se mi dostaly do ruky budhistické nebo taoistické knížky, kde byly různé názvy. Já jsem těm názvům nerozuměla, ale moje vědomí 5D si to přetavilo a já jsem věděla, o čem ta kniha je. Já bych to neuměla vysvětlit jiným lidem přes ty názvy a všechny taje, které tam jsou, protože všechno je skutečně zakódované ve všem.

Až se dostaneme ke konci, ještě vám ukážu, že ta matematika v 5D je, protože v matematice, jak víte, je řád a ten řád v 5D světě je. Ale ještě bude nějaký čas trvat, než se doladí tento svět bez chaosu a v míru a klidu do absolutní pokory, protože ještě je tady velmi mnoho lidí a musí se udát mnoho dramatických věcí. A ony se dějí, protože naše těla obsahují, mají vibrace 5D. A to mají všichni i ti egoističtí. My jsme tam jenom proletěli, my vlastně tvoříme planetu, což si lidé neuvědomují. My jsme jako taková mravenečková, jsme jeden obrovský oživlý organismus, který má nastavená pravidla a svůj vývoj. Vybereme si jenom ten úkol, aby se vědomí Boha navrátilo k sobě samému. To je úkol před koncem 3D, před průletem. Když proletíme a vevnitř uděláme egoismus, karma se hned vrátí. Dřív to trvalo velmi dlouho, než se k vám navrátila karma. Teď ne, karma se totiž zapisuje negativní emocí. Dejme tomu, když někdo z vás mi něco vyvede, on mi pomáhá. Když mi vyvede nějakou lotrovinu, pro mě to lotrovina není. Já jsem šťastná, že ten člověk mi to udělal a že jsem nezareagovala, moje tělo už to umí. Ale jsou těla, která to ještě neumí, která ještě reagují. Někteří lidé píšou krásné dopisy a už vidí, že ještě huba mele třeba na partnera doma, ale že už vlastně nechtějí. Tam už je rozdvojené Vědomí a říká si: „Je to zbytečné, proč to kecám?“ A tady už se začíná Vědomí oddělovat, už začínáte vidět, že tělo je něco jiného, než jste vy. Ano, vy máte svoje tělo. A když máte svoje tělo, musí být někdo, kdo ho má. To jste vy.

Minulý týden se v noci ve mně rozsvítilo a paprsek, kužel, mi svítil do břicha. Hele, až mám husí kůži. Já jsem viděla svoji hmotu jako Bůh a svítila jsem si na jednotlivé buňky v těle. Vypadáte jak prehistorické jeskyně. Tedy já jsem prehistorická jeskyně. Tam jsou samé kuličky, takové obdélné věci, něco vypadá jako tříška... Je velice zvláštní, jak je to poskládané. To je zkrátka hmota, obydlí, ve kterém bydlíte. K tomu se nedostávám vůlí člověka. Kdybych si to přála, už by to byla magie, kdybych něco chtěla studovat, to jsou ty vizualizace. My se k tomu dostaneme, jaké nástroje mají černí a bílí mágové.

My jsme dostali emoce náběrem ve 3D světě. Emoce mají i zvířata. V jistém směru, jako by zakrnělé, je mají dokonce i rostliny. Ale my lidé jsme to zdokonalili, protože se vyvíjíme. Svět 3D dostal k náběru hodně negativních emocí a velice málo pozitivních. Ty pozitivní se rozvíjely až po životech, které se dostaly ve vašem páteřním kanálu do výšky hadí síly nad srdeční čakru. Ten vývoj se mění, vyvíjí, to se nikdy nezastaví, tím si můžete být jistí. Protože život je Bůh, vývoj je Bůh, změna je Bůh. A to Vědomí jede. Nástroje 3D byly negativní a pozitivní emoce, ale těch negativních bylo hodně. Spoustu století se člověk učil, hlavně v těch vyšších společenských kruzích, nedávat najevo svoje emoce. Vy jste je potlačovali. Teprve nedávno, to je pár desítek let zpátky, jste se je

naučili projevovat. A to bylo samozřejmě v jiných kulturách a civilizacích různě nastavené. Psala mi paní: „Ivanko, mně to ale pomohlo. Já jsem vždycky skrývala svoje emoce, hlavně zlosti. A pak jsem se dostala k nějakému panu léčiteli, který mě naučil, že se mám vykřičet, vyvztekat se, vykopat se třeba do polštáře, a mně se ulevilo. To by asi mělo být dobře, ne?“ Já říkám: „Poslyšte, vy pořád operujete s jednou věcí. Je jedno, jestli tu emoci potlačím nebo ji pustím ven. Ale hlavně ji považujete za svoji. Jenže to dělá vaše tělo a ta emoce vám nepatří.“ Tělo je hmota, kterou ovládá Satan neboli zákon hmoty. A tělo to dělá automaticky, protože si vybralo DNA rodiny, kde je taková reakce vidět. Ty děti to opakují, ony se to naučí. Až teprve v posledních desetiletích, zhruba od padesátých šedesátých let se objevovaly děti, které se najednou poučovaly z reakcí svých rodičů. Bylo to ojedinělé, ale bylo to, protože už jsme se blížili tady k tomu přeletu. To je velice důležité vědět. Svět 5D totiž má jenom pozitivní emoce. Pozor, neděste se, i ty jednou odpadnou.

Na přelomu tohoto tisíciletí ke mně chodily různé bytosti z výšky, všichni, o kterých se mluví v Bibli. Jednou přišel svatý Petr se svatým Pavlem. Pozor, to jsou bytosti, které relativně nedávno žily. Co to je dva tisíce let? To je velice krátký úsek. Když promluvili, tam bylo jenom inertní prostředí. Tam jsem cítila, že láska v této fázi a výšce znamená jenom souhlas. Svatý Petr třeba říkal: „Vítám tě, sestro v Kristu...“ a pokračoval, co mi Otec chtěl sdělit a vysvětloval věci, ale já jsem si připadala tak malinká. Když třeba něco vysvětloval a já jsem to špatně pochopila, špatně jsem mu rozuměla, tak říkal: „Ne, ne, teď jsi to špatně pochopila, je to jinak.“ Oni do vás vidí, oni jsou vy a vy jste oni, což my nevnímáme. My je vidíme někde vysoko, ale vy jste jejich součástí. Vědomí Boha je zasunuté do sebe, jako když vidíte ruské bábušky, je to všechno ukryté a každá dimenze se odhaluje až při průletu do ní. Dá se spočítat, kdy proletíme z páté dimenze do šesté, ale k tomu máte hodně daleko, já taky, já jsem tu s vámi. Já jsem ten, kdo hlídá přechod do 5D. A po čase zase polezu a budu hlídat jiné úkoly, které mi naše společné Božství dá za úkol, tak jako vy se budete zhošťovat úkolů svých. Ale dneska už vidíte, že není kam spěchat. Nejlepší úkol je, abyste žili ten život, který tady máte nastavený. A máte ho žít tak, abyste byli klidní a spokojení.

Hodně lidí píše třeba: „Já bych chtěl strašně pomáhat lidem.“ To je egoismus jako prase. Uvědomujete si to? Můžete pomáhat, ale musíte být skromní a pokorní. Tak začnete od jednoho jediného člověka. A i kdyby vás poslal do hajzlu, že to nechce, budete to respektovat a budete rádi, že jste se to dozvěděli. Nebudete si nic vyčítat, tam musí být absolutní pokora přijetí v jakémkoliv momentě. A začnete si osahávat svět, kterému se říká pokora. Je to nádherné. Vy nemáte vůli, není tam žádný odpor. Černí mágové mají obrovský zájem. Oni reprezentují hmotu a neví o tom. Už jsou ale strašně moc daleko, že už toho Boha mají v sobě hodně, to jste viděli na základních přednáškách. Když mají v sobě dost Boha, vlastně vidí program DNA, ale pozor, oni mu nerozumí. Kamuflují toho Boha v sobě, považují to za svou vůli, předvádějí to světu a zvyšují si moc nad druhými lidmi. A začínají ovládat. Posílají různé energie na druhé lidi s tím, že je buď odstraňují, nebo jim pomáhají, vyzdvihují je. Samozřejmě je to karemní záležitost. Pohybujeme se z vrstvy do vrstvy. Všechny věci, které si tam ten člověk nastaví, samozřejmě sklídí, to už víte. A sklídí to za nějaký čas, až ten čas nazraje. Jestliže si prožije pár magických životů, samozřejmě to jsou i dramatické osudy. A

hlavně to jde ještě přežít ve světě 3D, oni tam patří, ale jakmile se přelejeme do 5D vibrací, tito lidé prožívají obrovské utrpení, protože se dopracovali určitých výšin a najednou to nepracuje. A pozor, to je jejich záchrana, že to nepracuje, protože kdyby jim to ještě pracovalo, tak se střádá obrovská energie, která je odstřelí z tohoto světa. To už je v karmě naznačené, tomu člověku se blíží bod B, kdy z té hmoty, z tohoto osudu už bude skutečně odstraněn.

Bílí mágové používají vůli dobra, protože si ještě myslí, že existuje dobro a zlo. To je poslední vrstva. Tady už je obrovské množství láskyplnosti a snahy pomáhat. Snaha, to je vůle toho jednotlivého člověka. A ten, podle vývojových fází, chce být už hodně dobrý. Slyšíte to? Chce být hodně dobrý. My jsme všichni dobří. Jsou dobří i ti černí mágové, i když neví, že se vyvíjí. A ještě rozlišují svět na dobro a zlo, ale zkuste si uvědomit, ve 3D světě se nedá absolutizovat dobro a zlo, protože každý člověk považuje jiné dobro za dobro a jiné zlo za zlo. V mírách i v situacích, tak, jak se vyvíjí. Vše je dobré. Je to jenom nástin hmotného světa, za který se považujete a žijete to. A proto bílí mágové posílají takzvanou lásku. Oni totiž neví, co láska je, i když to Ježíš řekl. Když si bude někdo představovat, vizualizovat, což byl nižší stupeň ve 3D světě, kdo si představuje? Já si myslím, že už si umíte odpovědět. Představuje si něco vaše Ego, protože realita Boha je to, co je teď. A já to chtěla a respektuji to. Jestliže si představuji něco jiného, než je, je to Ego, kdo si to představuje. Je to vůle člověka. To se týká i velmi ožehavého tématu, který jsem teď vlastně rozvířila, a věřte mi, že občas se někdo opře silou myšlenky či slova do mých témat. Ale já to nevím, protože nesurfuji po internetu a neznám lidi, kteří se tam pohybují. Mně to vždycky někdo napíše, ani nevím, co to jméno obsahově znamená a je mi to lhostejné, protože já ty lidi miluji a vím, že mají svou pravdu. Vidíte, pokorný člověk nebojuje s nikým. On ví, že ten člověk je ve svém vývojovém stupni, který je správný. A protože nemám negativní emoci, ten člověk na mě nedostřelí. On vlastně odstřeluje sám sebe, protože odporem přitěžuje svému tělu neboli dává váhu zákonu hmoty, který ho oživuje. Přibírá egoismus, a tím si zapisuje obrovskou karmu, která ho dožene.

Teď se řeší ožehavá otázka hromadných meditací, které se posílají na místa planety, kde je třeba nějaká dramatická situace. Já vám na to posvítím božským pohledem, abyste tomu rozuměli. Ten, kdo s tím bude souhlasit, dělá dobře, ten, kdo s tím nebude souhlasit, dělá zase dobře, protože není ještě schopný přijmout tuto informaci, na to nikdy nezapomeňte. Víte, jsem strážce, jsem převaděč. A nejsem tam sama u té škvíry k Bohu. Zkuste si představit škvíru ve skále, odkud sem svítí obrovské světlo. Když vy, jako duše, už budete to světlo vidět, to ještě neznamena, že se jím stáváte, protože ještě jste v úrovni hmoty. U té škvíry ale sedí Satan a hází na vás spousty lákadla, hází vám takzvané udičky. A já tam stojím také, protože vím, že vaše DNA mají nastavené, kdo se má dostat do vědomí Boha a kdo ne. A i to info je dopředu nastavené. To znamená, že on vám dává udičky a já vám dávám info, čeho se máte vyvarovat a čeho ne. Ale záleží na vás, čemu uvěříte a čemu ne. A vždycky je to správné. Nic není zavrženíhodné. Váš vývoj už je nastavený přesně tak, jak je nastavený vývoj planety. A teď jsme u toho. Jestliže planeta sem proletěla přes tuto 4D bránu, vaše brána fyzická proletěla sama, ale psychická musí operovat a využít informace, které vám dávám. Všechno, co se týká vůle člověka.

Pokud se zúčastním meditace a posílám lásku někam do světa, já nerespektuji, že planeta má DNA vývoj a ten vývoj je hotový. A tím, že chci něco změnit vůlí člověka, vyjadřuji celkovému Božství pocit, že něco je špatně. Vidíte to už? Je to jako kdybych byla buňkou na mé ruce a já si budu myslet, že někde na druhé straně těla, třeba v kotníku na pravé noze, se děje něco špatného. V tom těle se dějí různé očistné procesy, které DNA dovolí, osud je stanovený. Když budu přidávat nespokojenost ve formě meditace a posílání něčeho posilujícího, já tady budu vytvářet toxiny a budu zatěžovat planetu nespokojeností. Ti lidé neví, že oni sami přitěžují tímto pomyslným dobrem, protože rozdělují dobro a zlo, zatěžují planetu egoismem. A záleží na vás, jestli s tím souhlasit budete nebo nebudete. Je to vaší vůlí podle toho, co jste měli náběrově.

Já většinou dávám otázky, jsem absolutně nestranná. Nevnímám věci, že bych se přikláněla na něčí stranu. Když jsem přijela z Jičína, šla jsem na kafe k mé kamarádce, u které jsem dlouho nebyla, bydlí na konci ulice. Vyprávěla příběh, kdy přišla ke dvěma ženám do jednoho malinkého krámečku a v tom krámku ty dvě ženy řešily mou odpověď jedné paní, která se obávala o své vnouče. A nesouhlasily s mou odpovědí. Víte, to je žena, která vidí, že dcera a zeť se k sobě nechovají hezky a jejich dítě trpí. A trpí až tak, že odmítá stavy, které se tam dějí, a začíná buď zadržovat, nebo má tiky, zkrátka je to dítě zablokováno, odmítá to. A ta babička chtěla samozřejmě zasahovat a ptala se, jakým způsobem. Já jsem jí řekla, že jediné, co je jí dovoleno, je domluvit velmi jemně, opatrně těm rodičům, a když nedojde k žádnému ohlasu, musí zmírňovat odpory toho dítěte. Udržovat ho v co největší spokojenosti a naučit ho, aby miloval své rodiče. Nesmí zasáhnout jiným způsobem. Jestliže já Bůh si vyberu otce a matku, ať jsou, jací jsou, oni jsou pro mě ti nejlepší, protože si je karmicky zasluhují. Prarodiče jsou sice také v karmě rodu, ale jsou kousek dál. Ti už nemají takové pravomoci, protože to dítě by se nenaučilo. Svou lítostí, kdy považujete, že je něco dobré a špatné, byste zasáhli jinak, a to dítě by se to nenaučilo. Když zasáhnu razantně, ti rodiče mají právo mě jako babičku vyhodit z blízkosti dítěte. Oni mi třeba zakáží přístup k tomu dítěti. A pozor! Je to boží vůle, je to vůle všech. Tam je výkyv nelibosti, že se to děje. Vy musíte vědět, že to je dobře, že si to dítě samo vybralo, což je těžké pochopit. Svého vnoučka milujete, že jo? Tak musíte jednat opatrně. Pak totiž proběhne všechno v klidu s nejmenšími odpory. A stejně v bodě, kdy všichni ti lidé mají pochopit, se to stane, ale bez těch odporů a dopadů na tělo, kdy pak sklízí všichni nemoci, to je navíc. Vy máte dvě šance. Osud je hotový. Buď jím projdete v klidu, míru a přijetí se zdravým, nebolavým tělem. Anebo budete tak strašně v odporu, tak bolaví a nemocní, a to je všechno navíc. Osud je váš, vaše vůle.

Já vám po přestávce budu vyprávět příběh, co se stal nedávno. Nejdřív vám ještě vysvětlím, že černá magie značí vůlí člověka, který útočí, vysílá moc. Bílý mág útočí vlastně láskou, ale to není láska. To je vizualizace nějakého světla, co tam zasahuje. A ten člověk si myslí, že dosáhne osvícení nebo zastaví válku, to jsou různé formy, které si zprostředkováváte. Do tohoto stavu patří i modlitby. Modlitby tady samozřejmě kdysi byly potřebné a měly svou funkci ve 3D, ale patřily ke 3D světu, abyste přežili mizérie, které vás ještě 2000 let čekaly. Teď už zjistíte, že je vaše vůle, co se děje, vy

jste část Boha. Bez odporů se změní absolutně režim na planetě, ale nyní se střádá karma lidí, kteří uvnitř svého těla neboli hmoty planety dělají egoismy. A ti jsou odstrkáváni, mnozí umírají. Vidíte, že se schyluje také k válce v určitých oblastech světa. To být musí. A věřte mi, ti, co by mě obviňovali z toho, že si to přeji, jsou na velkém omylu. Já nemám žádné přání. Naopak, já bych nikdy s nikým neválčila. Ani bych na nikoho násilím neposílala dobro. To jsou omyly, to je čiré nepochopení. Dokonce mě snad někdo měl obvinít z toho, že vás nabádám, abyste nepomáhali. Ne, naopak. Pamatujte si, vy se musíte naučit být zdraví, to znamená pustit Boha do sebe, to se rovná i zastavení karmy. Není cílem pomáhat druhým lidem, že na ně máváte energií a oni se vyléčí. Když za hodinu znovu udělají blok, to se zákonitě musí vrátit a opět tu nemoc získají. To je sisyfovská práce, nekonečná. A každý léčitel, ten bílý mág, jednou zjistí, že je na konci svých sil, že už se tak vyzářil, že už nemůže. Ale hlavně, ten člověk si uzavírá jedničku, protože považuje nemoc za špatnou. Jestliže dostanu nějakou nemoc nebo mě něco bude bolet, já vím, že jsem si to zasloužila a podle místa těla poznám, kde zhruba to bylo. Většinou to pak už víte okamžitě. Třeba něco uděláte, pak rychle přijde karmická oprava a hned to můžete doladit. Když bude ještě čas, budu vám k tomu vyprávět příběhy.

Tyto dva stavy vůle člověka neboli hmoty, černá a bílá magie, ze zásady odmítají to, co se děje. Ti první odmítají, že nemají moc, tak se snaží šplhat se po druhých lidech, útočí energiemi, silnými přáními. Pozor! Zezačátku se jim to daří. On to dostane od toho světa, ale s tím, že obrovskou dardou o to přijde. To jsou takové ty typy, když se někdo vyšplhá vysoko, a pak někoho obere. On si myslí, že se na to nepřijde, a pak o všechno přijde. Nebo si za to koupí obrovský dům nebo auto, a pak se mu v tom autě zabije syn. Oni musí dostat tyto dardy, oni si je vybrali. Jsou jejich vůlí a oni to nevědí. To je černá magie. Pak je samozřejmě snaha bílých mágů o ovlivňování a nerespektování DNA planety. O tom jsem už mluvila. Víte, vás je velmi málo. Je vás jenom jedna sedmina planety. Zbytek planety je podporován vůlí člověka. Není vyvinut, ale je to stejný Bůh jako vy. Ti lidé jsou dobří s tím, co dělají. Oni musí vybíjet své karmy.

Jestliže mně někdo ublíží, já vím, že mi pomáhá. A vyvíjím skutečnou lásku. Pozorně poslouchajte, abyste se dobře nasměřovali. Skutečná láska je obrovský soucit s tím, co mi ten člověk dělá, protože já vím, že on si jenom myslí, že na mě útočí. Ve skutečnosti útočí sám na sebe, neboť moje a jeho Božství je jedna jediná bytost. Proto mně vůbec nevadí, co mi dělá. Mě se to nedotkne. Já mu ani nemohu odpustit, protože není co. Není co odpouštět. On mi to udělal dobře. Kdybych si to totiž nezasloužila a tu karmu odporu ještě někde neměla, tak se to nestane. Všechno máte ve svých rukách. Ovládáte děj vašeho života, když vám dojde, o co jde. Ale to jde jenom pokorou. Láska je soucit s tím, co se děje směrem od útoků druhých hmotných lidí, ale i od situací. Což jsou fáze, kdy třeba ti bílí mágové na situaci války někde na planetě něco posílají. I situace patří k DNA planety, to znamená k vůli Boha, kterou jste chtěli. Kdybyste dneska bílému mágovi řekli, že se chtěl narodit sem do doby, kde probíhají války, ať v Afghánistánu nebo v Sýrii, to už je jedno kde, tak si budou klepat na čelo, že oni ne. Ale tím pádem se zříkají svého Božství. Oni to neví. Tam je nevědomost, ale nemohou za to. Vyvíjí se v části, kterou si zvolili. Jsou tedy dobří. Vy si smíte jenom vybrat.

Úkol pro černé mágy je odložit útoky, protože vůbec nechápou jednotu. Tady je ještě pomstychtivost. Někdo mi něco udělal a já mu tedy musím ukázat, že se to nedělá. A musím ho zpraždit, musím mu to oplatit, aby si zažil to samé a nedělal to druhým lidem, on si to zaslouží. Oni sice čtou o karmě, ale neví vůbec, co to je. Neumí si představit, že ten jejich odpor a útok zapisuje karmu svým vlastním činem. Útok z vnějšího světa, protože útočí sám na sebe. Vaše Božství totiž je všude, kam se podíváte. Hmota je iluze a je spojená. Máme jedno jediné obrovské Ego hmoty a máme jednoho jediného velikého Boha, který je prolnutý skrz celé obrovské prostranství vesmíru. To je takzvaná rajská zahrada, kterou jste opustili. Vtělili jste se Duchem a zapomněli jste, ochutnali jste jablko poznání ze stromu poznání, to znamená, narodili jste se do DNA, abyste ochutnali všechny vlastnosti života hmoty. A pouze v té hmotě, v zapomnění, se vyvíjíte, než naberete všechny zkušenosti. Ten had se tam omotával, syčel a nabízel: „Vem si, ochutnej, budeš vidět víc...“ Všechno je v Bibli napsané, jenom jste tomu nerozuměli. Ale on jednoho dne vyleze nahoru. To je ta vaše hadí síla, která se točí po stromě vašeho lidství, té hmoty. A když se spojí s vaším Duchem, tehdy jste osvobozeni. Je to čas a stav dočasný. A už se vám blíží. Je to velmi krásné vidět. Ale v této době samozřejmě Satan používá své praktiky. A je velmi mazaný.

Bílí mágové v této fázi mají úkol také, u vás si budují vaši závislost na nich. Předvedli vám, že Bůh skutečně existuje, protože udělali „čáry máry fuk“ a vás něco přestalo bolet. A vám se to líbí, když vás něco přestane bolet, je to logické, komu by se to nelíbilo. Jenže jste předtím nevěděli, že ta bolest a nemoc vznikla právě z nejednotnosti vašeho Vědomí, z podlehnutí zákonu hmoty, že jste tělo a jméno a někdo mu ublížil. Tak jste něco odmítli, tedy jste byli nepokorní. Jak jednoduché. Tam, kde chybí Bůh, je bolest. Ta hmota je mrtvá. To nepříjde hned, přijde to za nějaký čas. A program výuky v jistou dobu uvádí v pokušení stav toho zasahování, kde já budu bílým mágem a budu se snažit lidem pomáhat. Ale i já jako bílý mág jednoho dne zjistím, že je to skutečně únavné. A že nikdy nemůžu spasit svět. Jak si ten člověk nejdřív myslí. Ti lidé chtějí buď slávu, nebo být nepostradatelní, anebo na tom chtějí vydělat. Záleží na tom, kde se člověk pohybuje v bílomágovském životě a stavu, protože i těch je docela dost. Odklonění se od těch nepokor je velmi pomalé. Ale vy už víte, že tudy cesta nevede. Dostali jsme se do stavu planety, kdy jsme přeletěli do 5D, proto přišly tyto informace.

Vyšší stav je stav 5D, ten je nad třetím okem. A třetí oko se vám otevře jenom v jediném případě, když nebudete dělat žádné odpory, hmotné ani situační, ve všech pěti spodních čakrách. To znamená, nebudete nic považovat za špatné, budete jenom řešit tělem to, co je. Druhý člověk totiž je stejný Bůh. Ale pozor, nereaguje jeho Božství, reaguje jeho Satan neboli oddělenost hmoty, kdy si něco chce vydobýt a udělá kvůli tomu nějakou lotrovinu. On neví, že to není jeho nápad, že mluví jeho tělo. Koho by to taky napadlo, že tělo kecá. Ty poryvy těla jsou tak silné, že ti lidé neví. A neodmítat ani situačně. Já jsem si zvolil svůj osud se všemi situacemi. A i kdyby byla světová válka, můj život sem patří, budu se snažit ji přežít s čistotou charakteru, abych nikoho neudal, pokud možno třeba někomu pomohl a nebál se. Anebo zase neohrozil někoho, to jsou různé varianty v osudech, které si nabíráte. Ale demolice hmoty (tu jsem vysvětlovala

před třemi týdny v Jičíně) je, že buď střílíte právě negativními emocemi na druhé lidi, anebo sami na sebe. Sami na sebe střílíte právě lítostmi, vztahovkami, zlostmi, kritikami, posuzováním. To jsou různé věci, které už znáte určitě nazpaměť. Jsou povolené u vás pouze emoce soucitné a láskyplné. A vy už víte, že skutečná láska je soucit, protože zastavuje negativní emoce. Soucítit s druhým člověkem, že je mu blbě a neví, chudák, že jeho tělo ho nutí dělat tyto věci. Ten člověk je ještě začarován do stavu hmoty.

Máte přestávku.

Dan mi přišel připomenout, že už máme jenom hodinu a deset, což je pro mě, jako když plivne do Stromovky. Tak si prosím vás sedněte, protože já jsem si říkala, co všechno tady stihnu říct, a ono mi to asi nebude stačit. Já jsem zvyklá na těch devět hodin, co byly přednášky, a ty dvě a půl hodiny jsou velmi málo.

Učitel tedy pouze informuje. Informuje lidi, aby zjistili, jakým směrem a kudy se jim vlastně dostane toho Božství, to znamená, kdy se jim otevře třetí oko. Třetí oko se otevírá teprve žitou pokorou na každé čakře. Věci, které se odehrávají na každé čakře, si můžete i zpětně dohledat ve videích, která byla natočena. A teprve pokud dodržíte situační stranu, to je pravá strana odporů, a i hmotnou stranu, buď k sobě, nebo k druhým lidem, tak se všechno ustálí. A v této chvíli souhlasíte s vaší šablonou výběru osudu, to znamená vše, co vás tady potkalo, potkává a bude potkávat, tehdy uvidíte Boha. Pozor! ON je skutečně všude a jste to vy! A ty věci se dějí obrovským způsobem, ale děje se to vždycky jenom pokorou.

Já jsem zrovna dneska dopoledne vyprávěla, jak jsem minulý týden vymalovala byt a vytřela podlahu. A teď jsem sama posunovala nábytek v obýváku, nechtěla jsem nikoho obtěžovat, s tím, že to zvládnou sama. Já jsem většinou zvyklá si dělat všechno sama. A najednou slyším pod oknem: „Ivanko!“ Tak jsem se vyklonila z okna (já jsem v přízemí) a tam soused. Už byla totiž tma a já jsem svítila. On šel uložit popelnici o dvě hodiny déle, než to běžně dělal. Měl nějakou neodkladnou jinou práci, nic není náhoda. A viděl, jak dře ten nábytek a zazvonil. Když jsem běžela ke dveřím, jen jsem se tak pro sebe usmála a říkám si: „Děkuji, pane Bože, že jsi mi přišel pomoci.“ Ano, to bylo mé druhé já, které v tu chvíli poslalo pomocnou ruku druhého člověka. Tak to neustále funguje. Žádné běsnění, že bych se litovala: „Proč zrovna já musím tak dřít a sama?“ Ne, nejsem nikdy sama. Vy jste všichni se mnou. To máte všichni stejné, tady se jenom odehrává iluze oddělenosti. Až přijmete všechno tak, jak jde, bez nějakého fňukání a bez jiných možných odporů, třetí oko se začne otevírat. A začnete vidět a chápat víc věcí, které jste dřív úplně přehlíželi. Ony se děly, ale vy jste jim nevěnovali pozornost.

Mně třeba píšou lidé, že byli na mé přednášce dvakrát naživo, a pak Dan poslal nahrávku a jedna paní psala: „Prvních osmnáct minut jsem v životě neslyšela. Jak je to možné?“ Víte, někdy dozrajete k té situaci. Ještě vám chybí třeba dva měsíce praxe, a teprve potom to najednou uslyšíte. I když jste tam fyzicky, myslíte si, že si to chytíte, stejně získáte jenom to, co vám vaše DNA dovolí, abyste pokračovali ve vývoji, aby se něco

nepřeskočilo. To je všechno. Čas. Čas se zjevuje pouze dualitním postavám našeho divadla života, protože odmítáte. To, co nechcete, se vám vleče. To, co naopak chcete, vám utíká rychle. To znamená, že do minulosti střílíte po věcech, které se vám zdají špatné, proto nemůžete být vlastně tady. Všechny tyto odpory vytváří čas, který patří k formě hmoty neboli k člověku, k tělu člověka, za kterého se ta bytost považuje. Jakmile ale zastavíte negativní emoce, projdete psychickou bránou 4D, přestanete vnímat čas. Vědomí Boha totiž neregistruje čas. Tam je pouze souhlas s tím, co se děje. Souhlas neznamená, že budete výskat radostí, když se něco přihodí, ale že to v klidu budete respektovat. Vědomí člověka, než se k tomu dopracuje, si myslí: „Já se mám radovat, že mi někdo zemřel?“ To je blbost. Vy to jenom respektujete. To je pokora přijetí a trvalá spokojenost. Ano, já jsem spokojený s tím, že tento člověk figuroval v mém životě, protože mě hodně naučil. A je jedno, jestli z té dobré stránky nebo z té špatné, obojí vyučuje, to už víte. Paradoxně největší andělé jsou ti, kteří jsou v kabátu negativním, což my lidé horko těžko přijímáme. Ale je to tak.

Čas bude vnímat černý mág a bude ho vnímat i bílý mág. Ale učitel ho nevnímá. U mě nerozhoduje, kde jsem a kolik hodin mluvím. I kdyby se po mně chtělo, abych mluvila dneska dvacet čtyři hodin, tak mi věřte, že mluvit budu. Za mnou jezdilo hodně lidí třeba z Letohradu v Orlických horách. A to byly sestry, které přijely v jedenáct hodin dopoledne. Já jsem jim dala oběd, začaly jsme dělat výklad, mluvily jsme a mluvily a smály jsme se samozřejmě, protože u mě vidí lidi vždycky dobře i věci, které dřív viděli dramaticky. Když jim vysvětlím, jak se to má, tak to pochopí. My jsme se probraly ve dvě v noci. Ony: „Jé, jsou dvě v noci. Tebe nebolí pusa?“ Říkám: „Mně? Podívej, jaká huba mi narostla, to ani nejde.“ My jsme se ani nedostaly k aurickému sezení, to jsme dělaly až dopoledne, a pak jsem je rovnou odvezla na vlak. Potom jsem šla za maminkou a vyprávěla jsem mamince. Je to můj úkol dělat lidi šťastnými, protože když lidem ukážete pravý smysl věcí, jejich Ego přestane pracovat, přestane se vzpírat, přestane nechtít věci tak, jak jsou, když je pochopíte. Jsou lidé, kteří mi napsali, že mě mají rádi, jsou na přednáškách, ale uprostřed přednášky něco z trojky na mě vrčí. Výborně, jen ať vrčí. Ať se zákon hmoty bojí, protože já vám předkládám informace, o kterých ví, že jsou pravdivé. My totiž spolupracujeme. On vrčí na vás, ne na mě. On vrčí na vás, abyste to nepochopili. Protože on vás chce jako člověka, chce, abyste se báli.

Já vám budu teď vyprávět příběh, který se stal minulý týden. My jsme se potom s mým mužem obrovsky nasmáli. A já vám ukážu, jak spolupracuje hmotný svět na tom, aby vás chytil do nějakého odporu. A jak obrovsky vy všichni, protože vás velmi miluji, jste mi pomohli doma v Lučnici na štaflích. Ten příběh začíná v minulosti a má to víc souvislostí, tak já budu pomalinku přidávat, aby se vám ten obraz ucelil a abyste viděli, co to je. My jsme s mým mužem přišli (on ještě ne, on teprve přijde) v této době, abychom tu něco vyvedli. Abychom to vyvedli pro planetu neboli pro nás pro všechny. A samozřejmě, Satan to ví. On ví, že v této době planeta proletí pryč a že o vládu nad hmotou přijde. On se přemístí samozřejmě zase do zóny 3D, vystrnadí tu hmotu, která mu patří, tu nepustí, do trojky, ty bytosti se znova narodí, budou pokračovat ve svém učení, což je správné. Když neprolezete s dobrým vysvědčením, dostanete pětku, propadnete, tak je jasné, že se musíte vrátit do třídy, ale pak už to bude lepší, už se to naučíte, a to je moc dobře. Nikdo proto není špatný. A my jsme přišli v tuto dobu,

abychom tady něco udělali. Souvisí to s vývojem informačním. A ten Satan ví, že nás čeká druhý úkol. On to zkouší, pozor! Je sice v DNA napsáno, že to dokážeme, to už je jasné, ale on to zkusit musí.

A na mně také zapracoval. Já jsem už na začátku tohoto roku dostala příkaz seshora, nepoužívám vůli člověka, tak mně přijde příkaz: „Sundej dřevěný strop v obýváku.“ - „Tak jo.“ Navíc jsem viděla, jak to pomáhalo mé mamince. Moje maminka: „Ty ses zbláznila! Co když to spadne?“ - „Když to spadne, tak pozvu zedníka, aby ho nahodil, no bože.“ Měla takové ty odpory, jak to tam nechce. Ale já jsem říkala: „Neboj se, mami.“ Maminka se totiž zase musela něco naučit. To bylo velmi důležité, protože já jsem skoro jediný člověk, který se s ní stýká. Když celý život hrnula: „To se musí. To se nesmí...“, pak kvůli tomu byla nemocná, proto konečně jednou bude muset respektovat, co chci já ve svém bytě. „Mami, s tím se smíříš, neboj.“ Ono se to tam tlačilo, ale dobrý, pak už se s tím smířila. Později to ještě v dobrém zkusila, to byl velký úspěch, ale říkám: „Ne, mami, už se mi nelíbí a bůhví, co tam je, tam budou pavouci za těch 34 let, co jsem to kdysi dělala.“ Pak byla maminka nemocná, to se odkládalo. Děti odjely, já jsem přijela z Jičína, a když máte o pět lidí navíc v bytě, to znáte, co tam potom zůstane po odjezdu. Než se svlíknou postele a než se všechno vytře a všechno se uklidí... A tak jsem si říkala: „Přece nejsem padlá na hlavu, nebudu teď uklízet a v pátek nevylezu na štafle a neudělám si zase binec. Tak se na to vrhnu hned teď.“ V pondělí prvního jsem vylezla na štafle a začala jsem štípat, oddělovat ten strop. A teď, sto padesát šroubů vyšroubovat, všechny latě vynosit pryč a ty díry jenom, než zasádrujete! A já jsem se rozhodla, že všechno oškrábu, přestože tam byla jenom jedna malba. A koukám na ten strop, že asi taky bude muset být oškrábaný, přestože je dvakrát. A pozor! Satan to ví. Hmota moje a hmota kohokoliv jiného na světě je spojená. A nejbliž je maminka. A ta moje maminka má velice dobrý odhad a ten Satan věděl, že já to chci oškrábat, tak poslal maminku. Maminka přišla, koukala na strop a říká: „Já si myslím, že to nemusíš škrábat.“ A moje Ego, přece jenom tam někde je, řeklo: „Myslíš? Jé, to je docela fajn, tak ne.“ A já jsem to všechno i s tím stropem napenetrovala. To je jeden děj.

Další děj je trošku jiný. Ještě když tady byly děti, můj pas ležel položený v nočním stolku, ale v té ložnici pak spala Petruška s Paolem a s Kubíčkem. A my jsme potom na dva dny jeli do Prahy a Paolo sebral všechny pasy, které tam viděl, a omylem sebral i můj. My jsme to zjistili v té Praze, jinak bych ho nikdy do kabelky nedala. Já jsem si říkala: „Co tady dělá můj pas?“ On říká: „Ježíš, já jsem ti vzal pas.“ Říkám: „To nevadí.“ A já jsem si ho strčila do kabelky vedle takové malé taštičky, ve které mám platební kartu a takové ty různé vizitky, jak to my lidi míváme. A on tam byl vedle položený. To bylo také důležité. Další věc, já jsem si koupila bílou barvu, neměla jsem v hotovosti tolik peněz, nemohla jsem koupit ještě světle šedou, protože zbytek stěn potom byl světle šedý. Tak jsem šla a koupila jsem váleček, hák, penetraci, abych to mohla napenetrovat. A teď stojím a koukám na ty barvy, kterou já si koupím v míchárně barev. A chtěla jsem zatím bílou. To byla první návštěva. A najednou cítím nával takové příjemné energie z boku. Já jsem na to citlivá. Otočím se a tam stál chlapík, asi tak o dva tři roky starší než já. Ale takový mír z něj šel, taková příjemnost. Byl nažehlený, v montérkách, on tam pracoval, obsluhoval lidi. Pozor, dámy, až jsem si říkala: „Doprčic, ten musí být dobrý, když cítím takový mír.“ Pozor, to někdy hraje také Ego. A on mě

obsloužil, byl takový úslužný, byla tam sranda a představte si, já přijdu k okýnku, tam byla taková ta díra ve skle, jak když máte na peróně, jak se tam strká něco. Já jsem vytáhla taštičku s platební kartou a omylem jsem vzala i ten pas. A položím tu kartu, vyndala jsem tu platební, zaplatila jsem a pozor, to je až s údivem, jak vás to nenapadne, koukám na ten pas, já nevěděla, že je můj, ještě si říkám: „Který blbec tady nechal pas.“ A odešla jsem. Uplynuly dva dny a zažila jsem strašnou věc. Já se k tomu ještě vrátím.

Říkala jsem si: „Už mám na kartě peníze, já si koupím ještě tu druhou barvu, než vylezu na ten strop a začnu penetrovat.“ Každý den jsem makala několik hodin na štaflích. Devět dnů jsem byla s rukama vzhůru, pořádně unavená. A jdu koupit šedou barvu a zase cítím tu energii. Otočím se a ten chlap tam stál znovu. Já jsem si vybrala šedou barvu, on nic neříkal, šli jsme k tomu míchacímu programovacímu stroji, on se otočil, usmál se a říká: „Nepostrádáte něco?“ Já říkám: „Ne.“- „Opravdu vám nic nechybí?“- „Myslíte účtenku? Já jsem tady byla, jsou to dva dny, ale nechybí mi. Víte, já mám malé náklady, dávám si procenta do daní.“ A on: „No, jste paní Adamcová?“ Teď mi bliklo: „Aha, poslouchá přednášky.“ Ale furt jsem byla opatrná, neřekla jsem to nahlas, protože se s tím nikde nechlubím. On říká: „Vy nepostrádáte pas?“ A najednou jsem viděla obrázek, jak ten pas leží v tom okýnku a říkám: „Ježíši, to byl můj. Já jsem si říkala, který blbec ho tam nechal. No, ale já si tam nejsem moc podobná, tam jsem hrozná.“ On říká: „Ale já jsem to neřekl!“- „Jo, je můj.“ Tak jsem nakoupila, přijedu domů a začalo to. Jak si s vámi ten hmotný svět pohrává. A když jste slabí, nejste ještě odolní a neznáte pravidla, tak vás lehce obalamutí. A proto jsem říkala, že vám to musím vyprávět.

A ještě jedna událost tam byla. Čtrnáct dní až tři týdny předtím mi volal můj muž a říká: „Ivanko, já jsem tak strašně unavený, já si připadám jak strašně starý člověk, jenom jsem schopný sedět celý den v křesle. To je příšerné. Potřebuji udělat tolik práce, mám tu zahradu, potřebuji udělat něco na plotě a nejsem schopný.“ Říkám: „Tak aspoň cvič.“- „Ani cvičit nemůžu, já se zkrátka nezvednu.“- „Tak se tomu aspoň nepoddávej.“ My jsme si jenom pokecali, já jsem ho trochu rozveselila. A to byl další střípek do mozaiky. Představte si, přijdu domů, dva dny penetruji tu obrovskou místnost. Začala jsem malovat bílou barvou. A když jsem byla v půlce, unavená úplně k smrti (to už bylo dva a půl týdne), tak jsem zjistila, že to musím oškrábat. Já jsem byla jak robot. Slezla jsem z těch štaflí, žádný pohyb v ksichtě, bafla jsem tu špachtli a jak jsem máchla, takový pás, metr a půl, šel k zemi. A teď to začalo. Toho využil Satan. Přišla první šílená informace. On mi řekl: „Jára zemře.“ A já škrábala. „Mě nedostaneš.“ Druhý pás a: „To byl fešák v té barvírně, nevšimla sis?“ A já jen dál škrábala, a ještě jsem očekávala odpor nitra, to znamená, že ještě se s ním budu dohadovat. Ne. Já jsem tam necítila nic. A když dokecal, tak mu říkám: „Podívej se. Jestli má Jára umřít, tak zemře. A byla to moje vůle. A jestliže zemře, zůstanu sama, protože já patřím lidem.“

A pozor, dobře poslouchejte! Vy jste mě tam drželi na těch štaflích! Já jsem věděla, že on to zkouší informačně, abych vám spoustu věcí neřekla. A kdybych podlehla pesimismu a prožila odpor, tak bych z těch štaflí spadla, něco si zlomila a nemohla bych třeba přijet. Ale já jsem věděla, že za vámi musím, že toho mého muže miluji a je mi jedno, že na sebe čekáme sedmnáct let a teď by mi umřel. Zkrátka je to můj osud. „Mě

nezlomíš.“ Přišla taková blaženost... Já jsem během dvou dnů vymalovala strop i boky dvakrát, všechno bylo nádherné, já jsem to i nalakovala, mně bylo jedno, co jsem dělala. Zkrátka ono to čeká na velkou únavu vašeho těla. A pozor! To bylo v pondělí. A protože můj muž byl v té době v Miami, nemohl volat. Až druhý den, v úterý mi volá a říká: „To mi řekni, co se stalo? Já jsem byl tak mrtvý únavou.“ Já jsem cítila, jak zřídlo prostředí kolem mě, když jsem tomu černému řekla, ať jde do háje a smála jsem se tomu, co mi říká. Jára mi pak říká: „Já jsem se včera vzbudil a jsem tak plný energie jako nikdy.“ Já říkám: „Hm, a svědilo tě čelo, vid?“ - „No, jak to víš?“ - „Mě taky.“ Víte co? To je všechno hra, jestli podlehnete volání hmoty, té zátěže. Vy jste ten, kdo má té hmotě vládnout.

Ještě se vrátím k velice důležité otázce. Ona s tím i souvisí, protože i to je past. Já jsem vám kvůli tomu přinesla dva dopisy, které přišly. Jestli jste poslouchali Jičín na audio nahrávce, tam jsem mluvila o daršanech a o jejich pasti. Víte, život je Bůh, život je vývoj. To, co platilo před dvaceti třiceti lety, už neplatí a nepatří to sem. A i to, co jste teď slyšeli, jednou nebude platit, protože přijde další fáze. Je to jako odchod ze třídy do třídy. I tam se učíte různé druhy matematik. Jsou pořád vyšší a vyšší, všechno se podporuje a vzlíná. Na ty daršany přišel obrovský pozitivní ohlas. A úlevný. Všichni byli rádi, protože zjistili, o co tady kráčí. Pozor, to neznamená, že říkám, že je to špatné. Vy moc dobře víte, jak říkám, že vše je dobré. Ale přišel jeden jediný dopis. Já jsem byla zrovna od toho škrábání celá posetá hoblinami, tak jsem odepsala: „Já vám odpovím až v Otrokovicích a Dan to natočí a pošle vám to. A samozřejmě budu mluvit v anonymitě.“ Ten člověk je kouzelný, ale má ještě pochybnost. A protože já jsem ten, který vám u té škvíry Boha v té průrvě, kterou obsadil Satan a hází vám špeky, říká pouze informace, které buď přijmete za své, anebo nepřijmete. A to už je vaše věc. Tento dopis obrovsky pomůže lidem, kteří ještě budou váhat a zvětší se pravděpodobnost toho, že pochopíte. Já vám napřed přečtu ten dopis. A pak tomu báječnému člověku odpovím. On je opravdu fajn. Ten dopis je i krásný, on tam hezky mluví. Tak poslouchejte:

Teď jsem si poslechl vaši poslední srpnovou přednášku, načasovanou, ani to nemohlo snad být lepší. Zmiňujete se o daršanech a o osobách, kteří je udělují. Já jezdím na daršany k Matce Meeře do Německa asi čtyři až pět let, a to dvakrát ročně. Letos jsem tam poprvé ještě nebyl. Modlu si lidé dělají z Matky sami, ona žádné uctívání nevyžaduje. Nikdy jsem na žádném daršanu Matku o nic neprosil, nebyl důvod. Nic mi nechybí, jsem spokojený a stále v pohodě. Jezdil jsem tam kvůli úžasnému pocitu souznění s lidmi a procítění svého božského jádra. Ty energie jsou tam neobyčejně silné a člověk se dostává do neuvěřitelně hlubokého klidu. Ivanko, jak víte, že Matka je řízená vůlí člověka, svou vůlí, a ne vůlí Otce Boha? Tak jako vy jste učitelka boží pravdy (to není ironie, jen nevím, jak to lépe nazvat), tak Matka má úkol lidí odblokovat, aby vám byli schopní rozumět a naslouchat. Matka je jen nástroj stejně jako vy. Kdybyste ji znala, kdybyste znala její výroky, tak byste to pochopila. Je třeba ale brát v úvahu, že její kniha „Otázky a odpovědi“ byla napsána někdy v osmdesátých letech, a proto ve stylu 3D; jinak by to nikdo nepochopil. Nějak se semínko prostě zasít musí. Matka do kategorie bílých mágů nespadá, dává jen, co každý dokáže a může přijmout, nic víc a nic méně. Asi po čtyřech daršanech jsem začal vidět, jak Matka svítí sametovým nadpozemským světlem. Prostě najednou se

ve mně něco zapnulo a já nevěřil svým očím, z Matky vystupovala silná záře jako z těch světelných trubek, co s nimi mávají lidé na koncertech. Seděl jsem, třásl jsem se a tekly mi slzy jako hrachy celé dvě hodiny, co jsem tam seděl. Ten kontrast byl neuvěřitelný mezi ní a těmi lidmi, co před ní klečeli a ona jim dávala daršán. Lidé před ní klečí nebo sedí na zemi, poněvadž je malá, asi 154 cm, a ona jim potřebuje dát ruce nad hlavu a pak se jim podívat do očí. To je jediný důvod pro klečení, někdo u toho různě sedí. Ivanko, u ní na daršanu jsem poprvé ucítil Boha v sobě, v hrudi, na srdci. Naprosto nepopsatelný pocit. Jednou, to bylo o Velikonocích, jsem se jí podíval do očí a v duchu jsem jí šibalsky řekl: „Dej mi svoje schopnosti a zachráníme spolu svět.“

Slyšíte to?

Jen jí v těch očích blýsklo. Já Matku беру jako sobě rovnou, jako kamarádku. A navíc nic neberu v esoterice smrtelně vážně, spíš s humorem a lehkostí. Na druhý den mě její pomocník vytáhl ze zadní řady, posadil vedle ní, nic mi neřekl. Já si sedl, zavřel oči a propadl se do sebe a cítil nesmírnou sounáležitost se všemi lidmi, jako by mé Vědomí-bytí cestovalo po jejich nitrech a tam se s nimi spojovalo. A pak se mi zjevil Kristus. Prostě najednou přišel a moje nitro se spojilo s jeho nitrem. Nikdy jsem na Krista předtím nemyslel, nezajímal mne. Myšlení i mozek bylo odpojeno, jen jsem vše vnímal. A pak jsem jako v kině začal vidět vraždění v Lidicích, Ležácích, soud s Miladou Horákovou, spoustu dalších masakrů, co se kdy udály. Živě jsem vnímal vrahy i oběti a necítil jsem v sobě nic, jen soucit a lásku, jak k těm vrahům, tak i k obětem. Srdce, střed hrudi mi přímo žhnul, jako bych tam měl žhavou kouli. Když to všechno odešlo, tak jsem otevřel oči a cítil jsem se slabý. Pak jsem si všiml, že všichni lidé v sále koukají na mne. Dodnes nevím proč. Ale když daršán skončil, přišel ke mně jeden z pořadatelů, podal mi ruce a německy řekl: „Pěkné.“ V Peru mi několik lidí řeklo, že prý ze mě září modré světlo, a tak jsem tam možná zářil. Jenom vám Ivanko chci říct, že nebýt Matky Meery, tak bych se k vám nikdy nedostal a nerozuměl. Ano, byla nastavená v mém osudu, mělo to tak vše proběhnout. Matka je také jenom nástroj, stejně jako Vy, jen má malou úlohu. No, a teď vás, Ivanko, potěším. Já vím, že ji již nepotřebuji. Myslím z hlediska nějakého duchovního popošoupnutí. Už jsem vám jednou psal, že vím, že už nepotřebuji žádného guru, mága. To mi bylo silně řečeno v Peru v roce 2013, ale Matku budu navštěvovat dál kvůli tomu vzájemnému sdílení. Udělení daršanu bude vzájemné, jsem stejný Bůh jako ona. A ona to také ví a je za to ráda, protože je to její cíl, aby se Božství probudilo ve všech lidech. Ivanko, Matka bude 7. a 8. října v Praze, a tak můžete na ni zajít a udělat si obrázek sama. Já mám zrovna 7. a 8. října udělat audit v Moskvě. Přihlásím se a uvidím, jestli Vesmír posune datum auditu nebo ne. Když neposune, tak tam půjde někdo jiný. Jinak Ivanko, kdybyste jen věděla, jak to vše, jak říkáte, funguje. Je to nádhera. Nepřestávám vycházet z úžasu. Občas dostávám po uších a přesně vím za co, ale je to v podstatě roztomilé a žádná dramata. Je fajn, že občas uděláte nějakou přednášku, člověku to dodá radostnou energii.

Mějte se moc hezky, máme vás rádi.

XY

Tak. Tady už je vidět veliký posun v tom člověku. Vždy si udržujte v paměti, že já říkám, že vše je dobré. Bůh je vývoj. Matka Meera přišla v době, kdy byl 3D svět skutečně nastaven, s velmi dobrými informacemi. A i teď bude fungovat pro lidi, kteří to potřebují. Ale jestliže já už se považuji za stejného Boha jako Matka Meera, a ona by to tak dělala, ona totiž to štěstí ze sebe vyzařuje automaticky, bez chtění, všude na jakémkoliv místě, nejenom na místě, kde se uděluje daršan, to znamená, že když já budu stejný Bůh jako Matka Meera, tak už tam nepůjdu. Tam nejsem potřebný. Proč tam budu zářit? Abych tam spasil s někým svět? Víte, já to řeknu trošičku drsně. Vy mě znáte, já jsem drsňák. Když budete mít malý dvoreček, tak si pořídíte jednoho pejska, který to obštěká. Je zbytečné, aby tam štěkali dva psi. Oba udělají stejnou službu. Jestliže zářím stejně jako Bůh, budu zářit na ulici nebo v parku, kde třeba nikdo nebude. Budu zářit v jakékoliv situaci. I třeba v nepříjemné, když se něco semele na ulici a já v klidu půjdu a jenom svojí přítomností udržím klid v této situaci. Není mě zapotřebí na místě, kde ti lidé se to učí a jsou potřební, možná i proto se děje situačně, že se ten človíček možná ani na ten daršan nedostane. Protože když už by vůlí chtěl prosadit, že tam půjde, tak mu to Bůh nedovolí. Tady by bylo nebezpečí, že by se tam chtěl (nemusel – to je vždycky záležitostí nitra toho člověka) srovnávat před těmi lidmi s Matkou Meerou. Proč? Je zapotřebí vás všech jako matek Meer, abyste se rozložili po celém obrovském území, minimálně této republiky, když ne jiných území, třeba i planety. Protože vy byste měli zářit svým klidem a přetaví se to, co tady dřív bylo, protože se to uvede do praxe. A nemusíte lidem vysvětlovat svými řečmi. Stačí jenom tím, že budete klidní a vyrovnaní v jakékoliv situaci, kterou druzí nezvládají vedle vás, byť by to bylo v obchodě nebo na ulici.

Tak to je ještě na dodatek. Ano, Matka Meera je dobrá se vším všudy, co dělala. Tak, jako každý z vás a tak, jako i já. Nikdy ode mě neuslyšíte kritiku, protože i časový posun na planetě je nastavený pro informační fáze. Pořád tady jsou lidé a je jich drtivá většina, kteří Matku Meeru budou potřebovat. Já jsem pouze dala informace lidem, kteří už jsou nakročení, aby pochopili, proč to není nutné. A hlavně, abyste měli jisté, co znamená prožitek, kdy se ponížím nebo povýším. Tím dáváte Bohu najevo, že není jednota v Bohu. V každém člověku, ať hraje jakoukoliv roli, je stejně kvalitní Božství jako v druhém. A pozor! I v tom nejhorším lumpovi, kterého tady lidstvo vidí, je stejná Matka Meera. A každý z vás má v této chvíli jiné místo v DNA, kam si doplní tento údaj a je jeho, anebo si ho nedoplní. Ale vůlí člověka nezmůžete nic. „Budu tam chodit, půjdu tam, budu si chrochtat...“ Vy si přece můžete chrochtat na ulici při jakékoliv situaci. To vědomí chrochtání si skrývá nebezpečí, že ten člověk se ještě zahledí na to, co vydává. Tam je ještě skrytá vůle. Může tam být ukrytá pýcha. Nemusí, ten muž to bude slyšet. Já doufám, že to pochopí tak, jak to bylo myšleno. A kdyby ne, je to v jeho DNA. Tak jsem teď odpověděla.

A pro jistotu přečtu ještě jeden dopis. Vysvětlovala jsem, že člověk, který je pouze učitelem, neztělesňuje výšky nebo hloubky, žádnou rozdílnost Božství. Ano, Bůh je jenom jeden. Ten vždycky zůstane obyčejným člověkem, netouží po slávě, chce žít obyčejný život a chce, aby jej druzí žili také. A znám lidi, kteří se skutečně ještě

odchýlili, byť mě třeba poslouchali. Ale odchýlili se na nějaký čas i na jinou cestu, protože si ještě něco potřebovali ověřit. Já jsem dostala minulý týden nádherný dopis a toho člověka musím obrovsky pochválit. Tam je všechno. Tam byla vlastně nedůvěra k tomu, co říkám. A pak přes různé věci k nim ten člověk došel sám. Tam není ke mně obdiv, což já mám hrozně ráda, protože vím, že vy si tím potom „ubližíte“. Každý z vás to prožívá jinak. Jsou hranice, které byste třeba neunesli. Tak poslouchejte, je to nádherný dopis:

Milé Božství, které jsi se zhmotnilo v matce Zemi pod jménem Iva Adamcová. Raduji se z možnosti tě objevit a děkuji za nádhernou cestu, která k tomu vedla. Je krásná, plná vyhlídkových zastavení. Každá vyhlídka je naplněná pocitem úžasu i pokorou, že i tento vrchol není ten pravý.

Vidíte posun, vývoj...ano.

Ten, který každý podvědomě hledáme. A tak jsem díky rodinnému prostředí začal křtem v katolické církvi a užíval si nádherné atmosféry vánočních svátků v kostele a těšil se, že to je ono. To je to tajemství, které každý musí objevit. Bylo úžasné, že přechodem na vysokou školu jsem pocítil, že tato cesta mě nenaplnuje a připadlo mi to vše takové mrtvé. A náhle se objevila další cesta a vyhlídka. Evangelický metodistický sbor v jistém českém městě. Úžasné. Živé společenství věkově podobných lidí stejně hledajících. A já cítil: ano, to je ono. Následovalo však další probuzení a v dálce jsem zahlédl další z vrcholů a já se i díky naší dcerce a jejím zdravotním problémům potkal s léčitelkou. Opět úžasné probuzení a pocit nalezeného a hledaného. Podpořeno prací s energiemi reiki, šambala, učení, kdo jsem. A opět pocit nalezeného a další probuzení, tentokrát po operaci žlučníku. A další možný vrchol: Osho, Krišnamurti, Tolle, Castaneda a pochopení, že svět mění každý ve svém nitru svým pohledem na něj.

Se svou rodinou jsme se z města přestěhovali do zapadlé vísky, koupili krávu, kozy. Začal jsem smrdět hnojem a kozlem, což pro mé kolegy z Prahy zatím nebyl žádný parfém. Opět jsem pocítil nalezení. A až smrt mé maminky a nová zkušenost při soužití s mým tatínkem, kterého jsme si vzali k nám domů, a který je úžasným učitelem mého egoismu, mne vrátili k tvým přednáškám, které jsem znal již dříve, ale odložil jsem je, neboť právě mé Ego nechtělo připustit, že by paprsek Božství mohl vycházet z tak obyčejného vtělení s hurónským smíchem, jako si zvolilo. Mé Ego vyhlíželo moudrého muže s dlouhým bílým vousem, tichým až monotónním hlasem, a místo něj se objevil živel. To mé Ego nemohlo přijmout. A tak jsem se zase přes Anastázií a výše uvedené prožitky dostal opět k tobě. A nyní cítím krásné napojení. A pokaždé, když poslouchám tvé přednášky, tak si uvědomuji: ano, tyto informace ke mně proudí již dlouhá léta. A většinou při manuální práci. Ideální je úklid toalety, kydání hnoje nebo vytírání podlahy. Jsem schopen je i předávat, ale je mi to dovoleno pouze jenom někomu. Někdy bych rád předal a není mi to dovoleno a mám pocit, že mezi mnou a druhým Božstvím je neviditelná stěna a druhá strana mě neslyší. Někdy cítím napojení a několik hodin uteče v napojení a sdílení. Víím, že vrcholů je nekonečně mnoho. A cesta nekončí. Těším se na ten další. A těším se z jednoty všeho stvoření. A děkuji za tvůj paprsek, který ozářil moji cestu.

S láskou tvé další já zhmotněné ve schránce používající jméno xy.

Nádhera. Takže hledejte, ověřujte si, žijte. Nevyčítejte si věci, které jste dělali a teď si myslíte, že to nebylo ono a předtím jste si to mysleli. To je přece kravina. Život je nádherná věc. Nebát se! Pamatujete si, jak jsem vám vyprávěla kdysi o té dívce, která se strašně bála, že dostane AIDS? Napřed všeho, pak už jí zůstal jenom ten strach z AIDS. Intenzivně prošla za velice krátké údobí bílou i černou magii, zkrátka úplně totálně všechno a zůstalo jí jenom tohle. A minulý týden mi napsala nádhernou věc. Ona je ošetřovatelka v jednom zdravotnickém zařízení, někde snad v cizině. Říkala: „Ivanko, mě už to neštvalo, ten hlas, jak do mě ten černý furt buší, že dostanu AIDS. Ale co se tedy děje poslední dobou, to je příšerné. To snad není minuta, kdy mi to nevtlouká do hlavy. Já ho snad fakt asi dostanu. A zrovna, když jsem někoho potkala. Léta jsem sama, a teď jsem potkala člověka, který mi vyhovuje, je tak úžasný. Já jsem dneska celou cestu domů probulela, protože jsem se ho vzdala, aby ten AIDS náhodou ode mě nedostal, když ho mám dostat.“ A já jsem jí napsala: „Co blbneš? Za prvé máš reagovat tělem. Tak si jdu tedy udělat testy a buď ho mám a vím, na čem jsem, pak se teprve vzdávej, anebo ho nemám. A klidně si s ním začni, když za to stojí.“ A ona mi napsala: „Já jsem si ten test udělala, jsem negativní.“ Já říkám: „Tak co blbneš? Proč nežiješ?“ - „Víš, já ti nevím. Když se mi to tam pořád tlačí...“ - „Víš, co bych udělala já? Já bych do toho klidně šla. A i s tím, že ten AIDS čeká v tom človíčkovi, který ti tak padnul. Protože jestli ho máš dostat, tak ho dostaneš. Ale stojí to za to. Jedna moje kolegyně v práci vždycky říkala – když do pekla, tak na krásném koni!“

Ale to už jsme zase trošku někde jinde. Já vám chci jenom ukázat, jak žít lehkost bytí. Jestliže já jsem Bůh a vím, že mám dostat AIDS, tak ho dostanu, ať chci nebo nechci. A když ta dívka to má jenom odložit, tak se to nikdy v životě nestane. Tady jde jenom o to satanství, které ukrývá vaše tělo. Ještě ji na něčem drží. Dlouho se mu to dařilo. Dneska ráno napsala: „Já ti tak děkuji. Dneska mi poprvé přišlo, že jsem negativní. Zevnitř od toho hlasu. A fakt jsem se rozhodla, že ať to dopadne, jak to dopadne v mém životě, že zkrátka budu žít. A máš pravdu, ten člověk za to stojí.“ Tak žijte, ničeho se nebojte. Nesmíte nikomu záměrně ublížit, ale pamatujte si, když váš úmysl není ublížit a stane se to, tak to není vaše vina, je to v DNA, ve společné DNA planety.

Já tady mám ještě pár otázek.

Jaký význam mají autistické děti pro rodinu a společnost. Děkuji za odpověď.

Víte co? Autismus je také vlastně nabranou karmou. To dítě je v takovém pomyslném vězení ducha a rodiče, ke kterým se narodí, mají za úkol smířit se s tím, že takové dítě mají. Všechny karmické věci, které tu jsou, vás mají něco naučit. A to je karma, to je taková umělá izolace a je naplánovaná i proto, aby se ti lidé naučili s takovým rodinným „handicapem“ žít. On to není handicap. To dítě vás naučí obrovské spoustě věcí: trpělivosti, tady děláte karmajógu, učíte se citlivě chovat k lidem, což předtím člověk neumí. Musíte s nimi jednat velmi opatrně. Tyto děti mají obrovský radar v sobě na čisté duše. Když do rodiny přijde někdo, kdo bude hodně čistý, neegoistický, k tomuto

člověku se to dítě bude chovat úplně jinak, než se běžně k lidem chová. Tam bude taky i nějaký vstup 5D, ale úplně do toho nevidím, abych pravdu řekla.

Víte co? Stav bez Ega znamená, že všechno přijímám tak, jak je. Pokud se mi dítě narodilo a má autismus, je to naše společná záležitost a já to pouze přijímám a respektuji. Takže je to taky na přijetí. Dělo se spoustu věcí za posledních dvacet třicet let, před koncem 3D vibračního systému toho kruhu. Objevovaly se nemoci, které dřív nebyly. A naopak teď, jak běsní Satan, lidé prosazují duchovní snahu být lepší. To jsou lidé, kteří už prošli různé duchovní stezky a usilím se snaží dosáhnout Božství. Vidíte, zesilují vůli člověka, otevírají si schizofrenie. Teď se dějí tak neuvěřitelné věci, je to vlastně opak toho, co dřív bývávalo.

Jsem nemocná. Kotník na pravé noze. Špatná vztahovka k situaci? Jak to mám napravit, když ta situace už pominula. Děkuji. Dáša.

Ne. Noha je odsudek, že nějaká situace byla špatná. Víte, jak to opravíte? Zaprvé jste odporovala nějaké situaci. To znamená, váš osud je hotový, všechny situace tam jsou nastavené od narození až do smrti. A vy jste něco odmítla, když jste procházela tou svojí situací. Já na aurických sezeních říkám: „Já Bůh jsem si zvolil i všechny situace mého života a byly, jaké byly, a takové byly dobré, neboť my všichni jsme se v nich pohybovali, abychom zjistili, jak zareagujeme. Jestli je odsoudíme nebo je pouze přijmeme a vyřešíme tím, že jsme je přijali.“ Jestli jste odsoudila, zapsala jste si karmu. Vy už to dneska víte, ale pozor, musí přijít zkouška. Ve vašem osudu je napsáno, bylo zřejmé, že tu situaci odmítnete. Proto je tam nastavená ještě nějaká další situace, která bude jakoby špatná, a vy budete muset zachovat klid, až tou situací budete procházet. Ještě potom bude nějaké další dočišťování v kotníku, ale vy smíte a „musíte“ přijmout i bolest toho kotníku, protože jenom tak se zlikviduje poslední platbou. A teprve pak to bude dočištěné. Vaše dočišťování většinou trvá skutečně velmi dlouho, než se všechny věci ve hmotě tady prolnou. Bůh je okamžitá tvorba, ale v té hmotě je to zpomalené.

Jako člověk si všechno přivlastňujete. Vezměte si, třeba máte postavit někde barák. Ten nápad, který vám přijde do hlavy, je uložený v DNA, protože ten bod je spojený s vámi, ten dům jako bod. Ale vy si myslíte: „Já, Pepa, jsem si vymyslel, že si postavím barák.“ A ono hovno, hovno, zlatá rybko. Bůh chtěl postavit barák. Bylo jasné, že budete muset šetřit dlouho na barák, že tam budou komplikace. A že to budete tlačit, protože se potřebuje obnovit respekt na trojce. Anebo kritika na nějaké úředníky: „Ti volové mi nechtějí dát razítko a furt to zdržují.“ To vás tak nádherně vycvičí v přijímání a v pokoře všech věcí na každé čakře, že si to nedovedete představit. A nic nebylo vaší vůlí jako člověka, ale jako původního Boha, který si šel všechny ty odpory prožít, aby zjistil, jak už je kovaný nebo nekovaný. To je realita světa a je super se tím bavit. Využijte toho, protože vyšší dimenze už moc legrace nemají.

Mám přátele, se kterými se máme moc rádi. A oni posílají stále lásku a světlo na mě, i když si to nepřeji. Navíc nyní je to spojené i s nepříjemnými průvodními jevy. Každopádně jsme si to citlivě sdělili. Co s tím?

Pozor! Vám to má být jedno. Jinak zase děláte svůj odpor. Jestliže oni to posílají a já to nechci, já si to nepřeji, tak dělám ten samý odpor, aniž si to uvědomuji. Mně je to jedno: „Tak si posílej. Výborně.“ Vy jim můžete dát najevo, že to není nutné. Stačí, když jsou kámoši a že vás mají rádi. A že si dáte kafe, až se sejdete. A ať se zbytečně nevysilují, ať to posílají třeba sousedovi o dva baráky dál. Ať neplýtvají energiemi, že vy jste spokojená a té energie máte dost. Ale žádné odmítání. Když to nechtějí pochopit, tak to respektujte a nebojte se, ono je něco zastaví, protože v tu chvíli tam bude velký výboj egoismu a tlačení někoho někam, kde druhý člověk nechce být, že je to zastaví. Takový člověk pak začne mít někde bolesti. A nebojte se, pak už má jiné starosti.

Já vám ještě malinko něco doladím. Tady se už asi budeme blížit k časové závoře, protože jsem slyšela, že někdo měl dotazy a ptali jste se, jak si pomáhat, když už tedy nemocní jste. Prosím vás, žádné fanatismy. Nikdy. K Bohu vede zlatá střední cesta. Vždy. Ani ne hodně málo, ani ne hodně moc. A kolikrát se může i stát, že budete muset před tím Bohem a před ostatními lidmi přijmout roli darebáka. A kdybyste neučinili to rozhodnutí, které zdánlivě pro druhé lidi vypadá jako darebácké, tak byste mysleli zase sami na sebe, že vy chcete být svatí a chcete se dostat do nebe, a to vás dovede do pekla. Když už tu nemoc mám, jsem rád, že ji mám. A některé nemoci jsou skutečně nepříjemné a jsou třeba i bolestivé, a tak se stává, že si i smíte při velikých nepříjemných pocitech pomoci. Klidně si pomozte, ale hlavně to přijměte. A proto: „Teď mi dochází, proč se mi to stalo,“ abyste viděli tu pokoru.

Včera v noci jsem spala ještě doma, a protože hodně dlouho, devět dní, jsem škrábala, furt jsem koukala, něco jsem sádrovala, přitom mi spoustu věcí napadalo do očí, ale nebolelo mě nic. To není náhoda, samozřejmě. Ve čtvrtek v půl třetí ráno jsem se vzbudila tím, že mě šíleně bolelo levé oko. A teď jsem si říkala: „Já ráno jedu do Otrokovic, to tam bude přednášet Quasimodo?“ Jestli budu mít nějaký zánět toho oka, bůhví, co se tam událo. A teď pozor! musí nastat pokora. „Tak jo, tak tam budu jak Quasimodo, se nezblázním. Stejně nemají koukat na Adamcovou, ale mají poslouchat její info.“ To je přijetí. Ne takové: „Jé, co já budu dělat, já tam budu hrozná, oni na mě budou koukat,“ to už myslím na sebe. Ne. Ne. Ne. „Já sem přinesu info a je mi jedno, jestli budu mít oko jak balvan.“ Představte si, já jsem usnula a najednou cítím, jak se moje tělo zvedá. Zvedlo se, šlo do kuchyně (to už vás vede Nadjá) a otevřelo skříň. Já mám v horní části potravinové skříň takovou papírovou krabici, kde mám léky. Cha cha cha. Já nemám žádné léky, nejsem nikdy nemocná. Většinou to tam zbyde po dětech, po vnoučatech, když jsou u mě v létě. Buď mají průjem, nebo naopak zácpu nebo kašlou. Je tam Fenistil, když je něco štípne. A já jsem před třemi roky všechno vyházela, protože to bylo prošlé, a odnesla jsem to do lékárny do sběrného boxu. A teď to moje tělo mě dovedlo k té krabici, o které jsem věděla, že tam nic není, maximálně nějaké projímadlo nebo stavědlo nebo nějaký acylpirin, a najednou koukám, tam byl Ophthalmo–Septonex. Prošlý tedy v roce 2011, ale já si říkám: „Ty tři roky mě nešťvou.“ To bylo jak sen, já jsem si nakapala do obou očí. Říkala jsem si: „Kdyby náhodou, ať jsou vydezinfikované, když tam ještě něco zůstalo po těch letech.“ Usnula jsem, ráno jsem se vzbudila a nic mi nebylo.

Taková je praxe. Smíte použít věci, smíte použít i homeopatika, ale když víte, jak na to a už jste zjistili, kde jste udělali chybu a za co to je. A nebránili se, nevyčítali jste si to, že jste špatní, protože odpor tvoří další odpor, to se nabaluje. A teď už víte, o co tady „go.“ Tak konejte. Žádný fanatismus. Nenechávejte si sahat do aury v tom smyslu, že vám někdo vybere karmu. V tom už jste doufám zralí. Smíte vysvětlovat, domlouvat. Hlavně třeba vy, co děláte masáže. S člověkem si pokecejte při té masáži, ať si vylije srdce, co ho trápí, a narovnejte mu ten pohled, protože jste nestranní. A už víte, jak se má chovat k těm takzvaným nepřítelům, které ve svém životě potkává, protože oni jsou jeho šance, jak ty odpory skončit. Tak vám přeji hodně štěstí. Váš živel.

Ještě vám chci popřát hezký zážitek, protože ta hra je opravdu nádherná. A po hře budeme ještě chvíličku s Máriem a s Matoušem povídat třeba o tom, co vás bude zajímat. A co byste chtěli vědět o hře, jak vznikala. A o otázkách, které rezonují s mystikou a které ne. Nezapomeňte, že hra je určená pro širokou veřejnost. To znamená i pro ty, co dneska neví... Je nádherná, tak si to užijte a děkuji vám.

Janka Máčovská zpívá píseň Pokora:

Východ Slnka opäť hladí moje vlasy
vánok mi šepká, že sa blížia lepšie časy
v tom území
kde život sa snúbi snád' s kúzlením
Snov a túžob sa tu dobrovoľne zriekam
kúsok po kúsku se celá povyzliekam
čo už nenosím
o milosť dávno už neprosím

Ref: Možno stačí len vnímať
stačí len dýchať
je čas keď niet už sa čo pýtať
mať len otvorenú náruč
život ty ma nauč
spokojne žiť s mála
kl'udne spávať
len v mieri a pokore
keď posledné jedlo mám na stole

Západ slnka kreslí čiary v mojej tvári
a ja mám pocit, že tu stojím pri oltári
v tomto území
kde život sa snúbi snád' s kúzlením
Vnímam volnosť z letu nespútaných vtákov
padám na kolená pred svojim vlastným zrakom
už sa nebojím
ved' viem, že čo príde to ustojím

Ref: Možno stačí len vnímať ...

Ivanka: Já možná na minutu odběhnu, ta paní mě hrozně dojala, ta Janička. Krásné. Bůh teď mluví ze všech stran, přes Mária, přes Janu...Když jsem se vracela z Jičina, přijeli manželé Špatní, kteří mi přivezli cedéčko od Františka Novotného, moderátora. On skládá i písně pro Hradišťan a poslal mi nové cedéčko Hradišťanu, kde jsou dvě písničky složené pro mě. A představte si, co se nám stalo s Janičkou Prokšovou, když jsme jely. My jsme vybalily cedéčko a posloucháme ty nádherné texty. A zněla první písnička, která patřila jakoby mně, najednou to vypadlo a skočilo tam Rádio Impuls a tam zpíval nějaký človíček, já nevím, kdo to byl, my jsme to nevěděly. A pozor, on zpíval o auře a o tom, že všechno je dobré. Najednou to skočilo zpátky a zase pokračovala ta písnička Hradišťanu. My jsme na sebe třesly oči v tom autě a neměly jsme slov. Tak pokračujeme. A děkujeme.

Mário: Děkujeme, děkujeme. Ještě jednou dobrý večer. To byla taková krásná tečka. Myslím, že to bude veselá beseda. Strašně si vážíme toho, že jste přijeli z daleka i z blízka, to je úplně jedno. Je totiž povznášející vidět tolik spřízněných duší. Děkujeme, že jste vydrželi. Já už jsem toho řekl dnes dost a asi by bylo úplně nejužasnější, kdybyste se začali ptát, protože rádi odpovíme na vaše zajímavé otázky.

Kde je Bůh?

Mário: Bůh se omlouvá, má toho ještě dneska hodně, protože jeho dcera má narozeniny. Tak se musel okamžitě vrátit a zítra ráno pracuje. Tak se omlouvá, ale musel spěchat zpátky do hlavního města.

Jak se vám líbilo představení? /Potlesk/ To jsme moc rádi, protože jsme tuto hru zkoušeli půl roku díky tomu, že jsme byli vytížení prací jinou. Což normálně není normální. A tím, jak jsme ji dlouho zkoušeli, tak jsme přicházeli na další a další věci, které zaznívají ve scénáři, který napsala Zdenička Kafková. Ona tady dneska bohužel taky není, zůstala pracovat v Brně. My jsme uvažovali o každé větě, nám připadala každá věta tak závažná, tak hodnotná jakoby těžká, důležitá, že jsme šli na premiéru jako na tragédii. My jsme si říkali: „Ti lidi o pauze odejdou, to není možné. To snad ani

nemusíme hrát, to můžeme jen stát a říkat, to je prostě pravda za pravdou.“ Tak nám to připadalo. Čím víc jsme to zkoušeli, tak jsme říkali: „Co budeme dělat? To musíme nějak odlehčit, budeme třeba zpívat falešně.“ Ale pak byla premiéra. Ivanka se na premiéru byla také podívat. A my jsme byli v šoku. Já jsem stál na jevišti, řekl jsem větu a lidi řvali smíchy. Tak jsem se díval, jestli nemám někde něco nalepeného. Pak jsem byl čelem a zase se smáli. Tak si říkám: „Na Matouše se podívám, jestli něco nemá.“ Bylo to neuvěřitelné, opravdu jsme nechápali... Ale mělo to neuvěřitelný úspěch. A vlastně se nám jenom jednou stalo, že lidi nevstali při představení a netleskali ve stoje. To bylo naprosto úžasné. Je vidět, že opravdu to přes nás shora teče. A že to jenom posíláme. A že je něco mezi nebem a zemí, co nás prostě vede. A tou správnou cestou, když se vám to tak líbí.

Ivanka: Samozřejmě, vy už víte, že nic není náhoda. A že kdyby planeta připravená na tyto změny nebyla, tak by se to nestalo. Ani Mária by život nedonutil k nápadu a k vytvoření takové akce. Všechny ty věci, ale i momenty, které se odehrávají v té hře, jsou důležité. A zrovna na té premiéře se stalo, Mário si určitě vzpomene, jak on vezme suchý chleba na začátku, a když zakrojil nožem do toho suchého chleba, tak mu vyklouzl a skákal po tom pódiu. To byl takový řev... Možná, že jste tam někdo třeba byli, lidé brečeli smíchy. Ale ten Mário byl tak překvapený z toho, co ten chleba udělal, že sám měl taky co dělat, aby se nesmál, protože měl hrát našťvaného Tomáše, že jo. Ale tady vlastně jsou momenty, kdy spousta lidí si uvědomuje, že takové procesy ze svých domovů znají, a najednou tam vám to přijde jako komedie v šabloně těch vašich životů.

Já si pamatuji, jak kdysi dávno jsem dělala v laboratoři a moje holky, tehdy –náctileté, se nahoře honily kolem stolu v obýváku a pes lital, dělal osmičku, jak byl rozdováděný, dole to znělo, jak když padá barák, znáte to. Když tam jste, tak to nevypadá, že ty děti tak dupou nebo běhají, ale dole jsem si říkala: „Co tam dělají? To vydržím...“ to si myslí vždycky každý, jenže ono to narůstalo. A já měla hodně práce a říkala jsem si: „To nemůžu tak nechat.“ Tak jsem vyběhla nahoru a jak jsem přemýšlela, co na ně hodím, abych s nimi zatřásla, co vymyslela ta pusa, to si nedovedete představit. Abych se hodně trefila, pro mě to byla sranda, ale to, co vymyslí ten egoismus toho chtění, aby se ty děti zastavily... Já jsem tam vběhla a říkám: „Vy tady běháte jak dvacet pět dementů v jedné osobě.“ A teď jsem koukala, co to říkám. A ony, místo aby se našťvaly, tak se začaly strašně smát, ale já s nimi taky. Nebo třeba bylo před Vánocemi a taky měly takové stavy. A zase to Ego vymyslelo: „Tak a dárky prodám!“ Holky říčely, úplně byly mrtvé.

A když vidíte takové stavy na tom jevišti, tak to přijde, vám tam jdou i ty šablony, které jste kdysi řekli tak nádherně jakoby vytočeně, nějakým způsobem tlačící někoho někam, aby se něco pohnulo směrem, kterým chceme. A to je úsměvné na tom životě. Člověk by si to vyčítat ani neměl, ale měl by popřemýšlet o tom, jestli se to nějakým způsobem dá zastavit. A věřte mi, že se to dá zastavit vždycky jenom tím smíchem. Vy na to tu páku vlastně máte. Ale teď, Mário, já se asi ujmu toho vedení. Já se budu ptát tebe. Protože je důležité, abys lidem řekl, jak tě to napadlo, jak jsi k tomu přišel, protože to také samozřejmě není náhoda. My mystici to máme jednoduché. My se s tím narodíme, ten Bůh to do nás lije seshora. Řekni, kudy to do tebe nalil.

Mário: Taky seshora. To já bych musel začít od narození. Opravdu, protože se mě na to lidi hodně ptají, kdy to vzniklo, kdy byl ten zlom, kdy jsem začal mít jiný úhel pohledu na ten svůj život. A já jsem pořád hledal ten moment. Ale pak jsem přišel na to, že vlastně když jsem šel zpátky a zpátky, že jsem až u toho narození, protože od začátku se to perfektně skládalo. Vždycky přijde v pravou chvíli to, co vás má v tom životě, ve vašem osudu potkat.

To nejdůležitější, co jsme chtěli ukázat v té hře, na to tam i hodně tlačíme, aby lidi přestali mít strach dělat věci, které myslí od srdce, protože ten mozek vám začne do toho povídat a ukecá vás. Ego, mozek, nevím, jak si to nazvete, co máte zrovna poblíž ve svém životě, ale je to tak. A dá vám sto padesát důvodů, proč to neudělat. Já jsem pořád nebyl úplně šťastný, naplněný, a je to jenom kvůli tomu. Pak najednou přišla zlomová chvíle, kdy přeteče ta číše. A v tom klíčovém momentu to musíte udělat. Aspoň já to tak mám. Kdy jsem řekl DOST – a ve chvíli, kdy jsem byl jakoby totálně zabezpečený, pětatřicet představení do měsíce v Praze, hlavním městě, natáčení, dabing, všechny možné věci. Dvě děti už jsme měli, Františka a Vendu. A v tom okamžiku se to tak umocnilo ještě navíc, úplně obráceně, že někdo by si řekl: „Zaplať pánbůh, mám práci, užívím tu rodinu.“ Já jsem řekl: „Ne, pořád to není ono.“ Protože já jsem přicházel domů, oni už spali. A když jsem odcházel, tak oni ještě spali. Takže já jsem je viděl jenom spící. Tak jsem si říkal: „Tady je nějaká chyba.“ Mě to jako by trápilo, říkal jsem si, proč nejsem šťastný, když mi to po té pracovní stránce jde. A zjistil jsem, kde jsou ty opravdové hodnoty. Naštěstí manželka mi v tom hodně pomohla, protože byla stejného názoru. A řekli jsme: „Dost, takhle to nejde.“ Já jsem to ve vteřině ustříhl. Všechny ty kontakty, všechno to rozjetí, veškeré ty věci, po kterých touží tři čtvrtě republiky. Tak jsme řekli: „Dost.“ A teď jsem jenom hledal, protože jsem chtěl uživit rodinu, furt jsem ten zadek měl stažený. Už jsem byl rozhodnutý, ale hledal jsem nějakou příležitost, abych tu rodinu uživil.

A seshora to začnou posílat... Co vysíláte, to přijímáte. A najednou mi to přišlo. Já jsem dostal nabídku od pana režiséra, kterého jsem v životě neviděl. V Praze mraky zkušeností, znali mě a nikdy jsem nedostal nabídku na jednu z hlavních rolí do filmu. Ten člověk byl starší pán, který dělal svůj první film. Děly se prostě neuvěřitelné věci. Kdybych to natočil, tak tomu nikdo nebude věřit: „On blázní,“ ale bylo to tak. Dal mi lano a říkal: „Jedna z hlavních rolí a bude se to točit ve westernovém městečku v Boskovicích.“ Tak jsem říkal: „Dobře.“ Říkal: „Ale nemáme na to peníze.“ Já: „Nevadí.“ Pozvali nás, abychom tam natočili upoutávku, která pomůže potom ty peníze sehnat. Tak jsme tam odjeli s dalšími herci. Já jsem měl hrát Vinnetoua. Gynekolog, který si ve volných chvílích hraje na Vinnetoua. Ano, komedie. To jsem vám neřekl? Komedie. Já jsem měl ztvárnit nějakého doktora gynekologa, který ve své ordinaci hází tomahavkem, a ve volných chvílích si hraje na Vinnetoua, vážně...

Ivanka: Kdo napsal scénář?

Mário: Ten pan režisér. A ve volných chvílích s partičkou lidí v tom westernovém městečku baví turisty. My jsme tam přijeli, oblíkli mě do kostýmu Vinnetoua... Já jsem na tom Vinnetouovi vyrůstal a ty kruhy se začaly jakoby spojovat, neuvěřitelné věci. A já jsem tam lítal po lese, to byl kdysi pískovcový lom. Říkal jsem si: „To je nádhera, tady

musím pobýt dýl, to jsou moje klukovská léta, tak jsme si hráli na ty Indiány...“ Jakého hrdinu byste chtěli? Dneska samý transformers. Vinnetou byl člověk z masa a kostí, ten byl hluboko ve mně. „To já si musím prodloužit, chci si hrát na Vinnetou.“ Tři roky sháněli peníze na ten film a já tři roky hrál v koňské show čtyřikrát denně. Já jsem v životě neseděl na koni, naučil jsem se jezdit bez sedla i neverbální komunikaci s koňmi, prostě neuvěřitelné věci. Rodina se tam přestěhovala, bydleli jsme ve srubu. Prostě návrat k přírodě. Krásný obrat. Všichni si klepali na hlavu, že se Kubec zbláznil. Když jsem přišel do těch Boskovic, tak si říkali: „Ten něco provedl a musel pryč“. A tam to začalo, že jsem přestal mít ten strach. Měl jsem zodpovědnost, pochopitelně, nejenom za sebe. Kdybych byl sám, tak do té černé díry skočím. Ale byl to skok do černé díry, a protože to bylo od srdce a bylo to naplnění mého osudu, tak to vyšlo neuvěřitelným způsobem. A pak se už skládaly další věci.

Potom jsem hledal, proč se mi opakují některé nepříjemné záležitosti. Nenašel jsem na to klíč, tak jsem cestoval až do Peru a za Indiány, a tak dále, a tak dále... A začal jsem vidět svůj život po těchto zkušenostech pod jiným úhlem pohledu. Dneska nemůžu říct, že žiji něco jiného než dřív. Pořád hraji divadlo, ale je to jiný úhel pohledu na ten život. A najednou jsem měl i takové okamžiky, že jsem si říkal: „To je nádhera, já jsem tak odlehčený, jako bych opustil své tělo, to je paráda.“ Teď kdyby mi někdo zavolal, že se mám stát prezidentem České republiky, tak se zeptám: „Kde se mám zítra hlásit?“ Takový to byl pocit. Z ničeho jsem neměl strach, prostě to šlo ze mě. No, já věděl, že bych byl směšný prezident, proto jsem tu politiku pověsil na hřebík. A tak se to skládá. A proto i v té hře to je. Nemějte strach. Když to cítíte od srdce, nemůže se nic špatného stát.

Kde je možno tuto hru vidět? Je to zájezdovka nebo v Praze?

Mário: Je to zájezdovka, my jsme chtěli, aby ji vidělo co nejvíc lidíček po celé republice. A když si rozkliknete www.mariokubec.cz, tam jsou veškeré aktuální termíny a místa, kde hru hrajeme. Obsadili jsme do hlavní role mladou generaci, protože vidíte, jak se tlačí do popředí, jak se chtějí taky ukázat a říct svoji pravdu. Tak proto jsme chtěli ukázat, že mladí lidé vůbec nejsou špatní, naopak, že se máme od nich co učit. Proto je tam ten krásný velký monolog o tom, jaké děti dneska jsou, jak jsou jiné. Proto je tam narážka na ty školy. To máme i svou osobní zkušenost, že ten systém se nemění, ale děti jsou jiné. A oni pořád chtějí změnit ty děti, ale to nejde. Musí se změnit učitelé a ten systém. Proto jsme se snažili ta témata zasáhnout. Tam jsou vztahy jak v práci, tak vztahy v manželství, vztahy rodiče a děti, a tak dále... Všechno jsme se snažili obsáhnout, je to takový výcuc všeho, abyste se ve všem nějakým způsobem mohli vidět a dostali jste odpovědi na každou otázku. Je to tak krásné, jak jsme taková duha, jak jsme všichni jiní.

Jak dlouho dělá František stepování?

František: Asi půl roku.

Jak jste našel Boha?

Mário: On se přihlásil sám... Když jste na té své cestě, tak vám to začne přicházet. A fakt je ten, že když jsme začali psát tuto hru, tak mě okamžitě napadl Matouš. Okamžitě. Ale od té doby jsme ještě dělali konkurz na jiné lidičky, ale vlastně se zpátky ten kruh uzavřel a vyloupl se znovu. Prostě mělo to tak být. To tak přijde a je to, tomu se nevyhnete.

Bude u každého představení Ivanka?

Mário: Já jsem chtěl moc poděkovat, že nám Ivanka hrozně moc pomáhá. A že přijala pozvání a že je součástí (já teď nevím, kdo koho je součástí) některých speciálních představení, protože toho má hodně.

Ivanka: Já to vysvětlím. Už toho zas tolik není. Tlačí se tam zase jiné věci. Všechno má svůj vývoj, to znáte, i to učitelování, dneska jsem o tom mluvila. Mým úkolem, který jsem dostala, je jenom vám zprostředkovat tu hlásnou troubu, přinést své tělo a říct to, co On přes mě říká; a pak zmizet. To víte, že jsem dokončila přednášky v prosinci, ale je pravda, že dotazů a věcí, které potřebujete ještě řešit, je hodně. A ono se to pořád vyvíjí a vyvíjet se to bude, do trošku jiných podob, aby se to všechno dočistilo. Podmínky se malinko jakoby mění. Zdánlivě se mění, ty základní principy jsou stejné. Lidé teď píšou a mají zajímavé dotazy. Totiž, jak začínáte žít jiný život a už víte, kdy, co zastavit nebo alespoň vás to napadá, že by to tak mělo jít a jste na to připravení, ale neumíte to třeba dočistit, už se mění minulostní podmínky. Zkuste si uvědomit, jak jsem vám předtím říkala, že když se sáhne do té minulosti, nesmí se to vytáhnout, protože jste tenkrát nevěděli, jak to zastavit. V okamžiku, kdy jste se dozvěděli, jak pracovat se svou čakrou, na které čakře to neudělat, tak už to ale víte. To znamená, že teď se nemůže nic uříznout najednou, ale dá se s tím nějakým způsobem pracovat. Když vím, jak se příště nemám chovat, vyjde eventuálně nějaký posun, který tam je. To je ta volnost toho vývoje. A to se samozřejmě mění.

Lidé mají velice mnoho dotazů. A bylo mi jasné, už když jsme se viděli s Máriem a s Petruškou, to je žena Mária, která je báječná, myslím, že to je takový tvůj veliký guru, vid'? Dohromady tvoří skutečně obrovskou bytost, která se podporuje a podpírá. Myslím si, že jsme najednou věděli, že to bude velice důležité. V této době totiž to Božství zajišťuje, že vzniká mnohem víc her. Třeba Gabriela Filippi má taky nějaké projekty. A je toho skutečně hodně, protože ten Bůh, toto téma, se v jakékoliv podobě dere na jeviště i divadel. Dřív by tam ti lidé nechodili, ale teď, když se to Vědomí mění a jde to ze všech stran, ze všech časopisů, ze všech knih, je to intenzívnější. Dřív, když jste přečetli, byť duchovnější knížku, tak nebyla taková, jaká je dnes. Já vám doporučuji, přečtěte si znova po velice dlouhých letech, vždyť je to stará kniha – Charlotte Brontëová: Jana Eyrová. Zjistíte, že to je jedna z nejduchovnějších knih, která existuje. A dřív jste to neviděli, protože jste na to nebyli připravení. To samé je přečíst si dneska Bibli. To znamená i tento posun, byť malý, u člověka nevěřícího, který se třeba i bojí vyslovit slovo Bůh, ale musí uznat, že žijeme v systému a že jsme součástí něčeho. Nikdo nemůže žít osamoceně.

Víte, já jsem teď zažila neuvěřitelné věci s mojí maminkou, protože moje maminka byla vždycky člověk, u kterého byla pýcha na to, jak vypadá, ona je hezká, jak je dokonalá v

práci, jak umí líp věci než ti druzí. V osmdesáti letech ještě nosila takové podpatky, to já bych si v životě nevzala. Fakt je neuvěřitelná. Moje starší dcera je po babičce, také taková dáma, nosí vysoké podpatky. Petruška je po mně, ta má také placky, aby nezakopla, kouká po světě. Lucinka je takové nadšené stvoření, šáteček na krku, kostým. Pracuje v takovém procesu, tam se to musí, ale má to po babičce. Celý život mi říkala: „Maminko, já nejsem po tobě, já jsem po babičce.“ A babička byla pyšná, že jedno vnouče se jí tak povedlo, když druhé ne a dcera taky ne.

A letos přijela a babička jí říká: „Lucinko, prosím tě, já bych ti chtěla něco dát, nějaký dárek.“ Šly jsme nahoru, já byla taky zvědavá, jaký dárek jí dá, protože babička nic neříkala. Vytáhla boty, takový podpatek, takový sklon, na tom bych se já zabila, to bylo jak chůdy, ale ty byly tak krásné, ještě voněly novotou, byly asi pět let staré. Ona má třeba dvacet let staré boty, ale ty jsou tak naleštěné, jako kdyby byly nové, žádné ochozené. Boty sundá z nohy, umyje je, otře, dá je do skříně. To já vždycky kopnu jednu, tu druhou se snažím urovnat vedle a nosím je, dokud mi nespadnou z nohy. Tyto už nosím od Lávky s Gabrielou Filippi, nesundala jsem je z nohy.

My jsme se pak strašně řehtaly s Luckou, protože ona přijela do Paříže a šla první den do práce. Načež kolegyně: „Ty máš krásné boty!“ Ona: „No, ty jsem zdělila po mojí babičce.“ V Paříži, jo. A ony: „Kolik je tvojí babičce?“ - „Osmdesát.“ Pozor, to ale nebylo všechno. Ony se asi deset minut řehtaly, načež se otevřely dveře z vedlejší místnosti a přišla další kolegyně, která to neslyšela a říká: „Co to tady krásného voní?“ Lucka říká: „To je krém na boty mojí babičky.“ Moje maminka celý život měla všechno dokonalé a vždycky odmítala pomoc, že nikoho nepotřebuje. A jí se stala nepříjemná věc, zlomila si páteř. Za čtyři měsíce přehodnotila veškerý svůj celoživotní pohled na všechno. A najednou, já sedím v kuchyni, ona přišla, teď cítím takovou tu nervozitu. Ona říká: „Já mám absták, já potřebuji lidi.“ Já jsem si myslela, že tu pusu nezavřu. Říkám: „Mami.“ - „Jo, já se teď oblíknu, vezmu si boty a půjdu se projít.“ My jsme v Teplicích otevřeli takovou Galerii, jako máte v Praze třeba Arkány, tak něco podobného, je to moc hezké. Já říkám: „Maminko, ty jsi neuvěřitelná. Já vím, že jsi ty lidi nikdy nepotřebovala, měla jsi pocit, že neexistují, ale teď už to víš. Totiž, aby někdo viděl, že jsi krásná, tak někoho musíš potkat.“ Tak jenom ten pocit. Ten člověk si to musí uvědomit. „Ty lidi potřebuješ jenom proto, aby někdo ti mohl říct, jak ti to sluší, přestože ti je osmdesát, a jak jsi báječná ženská.“

Nikdo tady není sám, žijeme ve skupině. A to si lidé musí uvědomit. A o tom se krásně mluví právě tady v té hře, že vlastně není proč se uzavírat. Hlavní hrdina Tomáš napřed všechno odmítá. To je ten princip, který měla dřív moje maminka. A teď ti lidé zjišťují, kdo jsou. Že jsou to, co ve vás teče. Moje maminka díky té páteři začala cvičit jógu, ale jenom takovou, že leží na podložce a já ji vedu, protože vím, kdo je. Ví, že ona je ten Bůh, že ta slupka je to, co není, o čem si celý život myslí, že je. Říkám: „Zatni svaly, nadzvedni nohu, pomalu unož, polož a pozoruj to tělo. To je nejdůležitější, to pozorování.“ A najednou ta moje maminka v osmdesáti letech říká: „Co to je? Co to ve mně teče?“ - „Mami, to jsi ty.“ - „Tohle jsem já?“ - „Vidíš? Ty jsi vždy viděla svět jenom jako prach uložený třeba na desce stolu nebo špínu nebo to, co se musí zlikvidovat, a

to, co se musí udělat, a to, co se nesmí dělat, ale toho sis nikdy nevšimla.“ A ona mi říká: „To je nádherné!“

To jste vy. A abyste k tomu dospěli, musí přijít taková hra, aby člověk začal přemýšlet o tom, kdo vlastně je, čeho je součástí, kam kráčí a že není, čeho se bát. Ono je to totiž všechno nastavené a nikdy to nekončí. Ten Matouš tam krásně říká, že vlastně život je nesmrtelný. On skutečně nikdy neskončí, pořád pokračuje. Pro nás smrt je vystoupením z hmoty, ze starého šatu, který odložíme. A návrat do hmoty je pro nás narozením. To je jediné, co je změna. Je to jako dveře, které někam vchází a vychází. A jediné podobná hra, a taková hra jako se teď tady hraje, člověka dovede k zastavení, aby o tom měl čas si popřemýšlet, stačí v klidu.

Já jsem jednou měla návštěvu. Mám kamarádku, je to báječná ženská. Oni mají syna, je obrovsky psychicky nadaný, má to od narození, takový klid'as. A ten tatínek se ho vždycky bál. Z toho kluka padaly věci... Třeba: „Mami podívej, teď si mi něco sedlo na záda. Mám tam něco?“ - „Ne, nemáš.“ A táta byl u toho. „Ne, ne, já jsem to viděl, tam něco sedí!“ Takové věci říkal. Táta se ho samozřejmě bál, uvažoval o tom, že půjdou na psychiatrii, ale kluk v pohodě, žil v absolutní harmonii. Já jsem dělala výklad tomu tatínkovi jenom proto, aby si uvědomil jiné reality světa. A když se vrátil ode mě, tak ta Dáša mi volá a říká: „Co jsi s ním udělala? On přišel domů, vzal svíčku, šel na terasu, zapálil si ji tam a celý večer, asi tři hodiny, si tam četl u té svíčky, nohu přes nohu, nalil si dvě deci vína. To nikdy neudělal, byl vždycky takový workoholik.“ On najednou měl pocit, že se musí zastavit, protože nahlédl někam, kam nikdy nenahlédl.

Máριο: A to je to, proč jsem odešel z té Prahy, protože tam jsme neměli čas se zastavit, pokecat si sami se sebou a říct, co je důležité, co je stěžejní. A když se potom podíváte zpátky na svůj život, tak vlastně zjistíte, že klíčové věci, které vám změnil život, byste spočítali na prstech jedné ruky. To všechno ostatní je vata, kde jste se o něco snažili, ale marně. Aspoň já mám takovou zkušenost. Tak ptejte se. Jsme tu pro vás.

Chystáte druhý díl?

Máριο: Nejste první ani poslední, kdo se nás na to ptá. Zřejmě o tom začneme uvažovat. Asi ano, chtěli bychom, uvidíme.

Bůh Tomášovi říkal, ať ze sebe dostane emoce, ať už pozitivní nebo negativní. Vy zase jste mluvila o tom, že ty emoce moc ne, takže...?

Ivanka: Dobrá otázka. Já jsem vysvětlovala vlastně vývojový emoční posun, že 3D svět, který odmítá, což tam hraje ten Tomáš, vlastně zpracovává negativní emoce. Tam je odmítání na jakékoliv čakře. Tam jsou výčitky, vztahovka k šéfovi, lítosti, co se mu děje v životě... Ano, ten Bůh ve hře vypráví, že když máte zlost, že to máte projevit, ale uvědomte si, že ta hra je na zamyšlení široké veřejnosti. A lidem se nedá říct bez základních přednášek tyto informace. Ti lidé totiž neumí ani ty věci dělat. Ale on tam říkal krásnou věc, co se mi líbilo, to bylo vlastně jakoby v tom posunu, že jste byli zvyklí zdržovat, všímáte si, a že je máte projevit. To už je další stupeň toho vývoje, o kterém jsem mluvila.

Jedna moje dcera má takový zvláštní talent, to my s Petruškou nemáme, ale Lucinka čas od času v noci prožije samovolný vstup, aniž by něco chtěla, do minulosti. A právě žila v jednom z minulých životů v Petrohradě, v době Velké říjnové revoluce. Byla nejstarší dcerou jednoho šlechtického rodu, kde bylo pět dcer. A říkala: „Mami, já jsem měla dnes neuvěřitelný vstup, kdy tam lítali ti bolševici, všechno nám zabavili, obrovská zima. My jsme vždycky jezdili na kočáře zabalení v kožiších. A teď nám kočár sebrali. Nějaké peníze jsme ještě měli, ale náš tatínek nesl v náručí maminku, která měla obrovsky oteklý kotník, něco se jí přihodilo. Já jsem šla a byla mi strašná zima. My jsme byli až nechutně luxusně oblečení, což tenkrát bylo i nebezpečí, že nám někdo něco udělá, protože tam najednou byla kolem nás takzvaná lůza, která jenom chtěla.“ Když ten člověk léta nic nemá a najednou má tu moc a šanci, většinou se toho využívá. To bylo tenkrát v těchto procesech nastaveno, aby se to stalo. Aby to ti lidi prožili. „Já jsem byla vychovaná tak, že nesmím ukázat ani to, že je mi zima. Tak jsem potlačovala třes svého těla i lítost, že už nesmíme jet tím kočárem. A ještě tam byla Petra, já jsem ji slyšela, ona byla tak rozmazlená.“ To byla ta nejmenší holčička, která, když ten tatínek nesl v náručí maminku, visela na něm a tahala toho tátu za kabát a ječela: „Já chci taky, já chci taky.“ A: „Ta Petra mě tak štvála...“ Tam je to krásně nastavené, jak se k sobě vracíte.

Ale o tom jsem nemluvila. Tato éra měla i zákaz, to je vývojový stupeň, potlačit emoce odporu, které tam jsou, ona je nesměla dát najevo. V pozdějších letech jste se učili to pustit. Ale pozor, ony nejsou vaše, což vlastně v tu dobu ta fáze hmoty vůbec neví. Ale je to správně nastavené. Uvědomte si, že spousta lidí dodneška potlačuje emoce a neví to. Druhý stupeň, který je vyšší, že je projeví. Další stupeň zjistí, že vlastně nejsou vaše. A že se k nim nemusíte přihlásit. Já už jsem o tom mluvila v Jičíně, protože tam se na to taky někdo ptal. Ano, já bych tu hru absolutně nezměnila v ničem, protože je skutečně pro širokou veřejnost. Vy už víte své, vy si vyberete všechny věci, které tam jsou. A také s něčím ještě můžete nesouhlasit, dokud si nenaberete zkušenost v životě, že to funguje. Ale už jste zjistili, že když něco emočně nitrem odmítnete, že vám je zle. A stačí to nedělat. I ten mozek máte proto, abyste si domysleli, že je to zbytečnost. Stačí takový ten obyčejný selský rozum, abyste to pochopili. To není pokora.

Jak změníte to, že se na vás teď někdo špatně vyspal, něco vám provedl? Tím, že to přijmu: „Tak jo, tak se to stalo.“ Vy mu smíte říct tělem: „Hele, to si už nedovoluj,“ ale ne tím prožitkem. A to je to, co funguje. A čeho jsem si všímala v celém svém životě, protože já jsem se neuměla zlobit, já jsem neuměla odmítat lidi, já jsem věděla, že oni trpí v okamžiku svých výbojů; a pak se děly neuvěřitelné zázraky. Ti lidé se ke mně chovali úplně jinak. To je takových příběhů, to se nedá ani zapamatovat. Mně se to tak někdy odloupává v té hlavě, najednou mi tam něco skočí. A to jsou fakt úplně šílenosti, kdy i to okolí kolem mě vlastně koukalo překvapeně. Jak to, že ten člověk se ke mně chová úplně jinak, než k těm druhým lidem? A bylo to právě proto, že moje nitro bylo inertní. To Božství zkrátka vědělo, že já to umím. A taky proto v noci přicházeli. Je to nádherná zkušenost. Zažil jsi nějaký takový noční vstup?

Mário: Já jsem tady jenom chtěl navázat, ale tobě se tak špatně skáče do řeči... My jsme schválně zvolili divadelní hru, schválně to bylo takhle udělané, protože těch hovorů a

povídání, to už na to člověk musí být našlápnutý, vědět přímo, na které téma jde. My jsme nechtěli nikoho urazit. Může tam člověk přijít podívat se na Matouše, na Kubce... o tom to vlastně bylo. A s tím, že ještě podáme odpovědi, třeba inspiraci k té změně, protože víme, myslíme si, že to vědomí lidí je trošku někde jinde, že už se nechtějí jenom bohapustě bavit a na dvě hodiny se vypnout. A co potom? Tak jsme chtěli tím pomáhat. Proto se to tak začalo skládat, my jsme mysleli na ty diváky. A tím to všechno šlo ruku v ruce. I když to nebylo lehké, ten porod byl těžký, ale o to je to potom příjemnější, když vy stojíte a tleskáte. To jsou úžasné věci. My jsme dokonce měli i v plánu, mluvili jsme o tom i s Ivankou, že bychom se přestali děkovat. Protože my za to nemůžeme, přes nás to jenom teče, proč bychom se měli děkovat. Tam nahoru tleskejte. Ale chtěli jsme oslovit širokou veřejnost, všechny lidi, a tak dále, tak pochopitelně by to byl nesmysl.

Ivanka: Já jsem nedokončila tu původní odpověď. To je moje, já jsem odskočila.

Mário: Tys mi skočila tak bravurně do řeči...

Ivanka: To já umím, Mário. To se budeš muset učit. Ne, ne. Já jsem ještě chtěla domluvit to, že nebudu vždycky u těch představení, protože zase vás není tolik. Sice si myslíte, že vás je hodně, je pravda, že teď se to rozšířilo, ale já teď budu mít ještě jiné úkoly, které přicházejí. Teď, jak Mário oslovuje širokou veřejnost, já jsem taky dostala úkol a taky se to stalo samo. Oslovila mě Olinka Táborská, báječná ženská, u které jsem byla soukromě před dvěma lety, když začínaly přednášky, v bytě asi pro pětadvacet lidí. A tam u těch pětadvaceti lidí se udály zázračné věci. Ona se rozhodla, že napíše knížku ve spolupráci s tím, že mi dala diktafon domů minulý pátek, že budu kecat, protože kecat umím. Ona mi dá otázku, já to nakecám a pošlu jí to poštou. A ona tam dá i některé příběhy, které zažila právě s těmi lidmi tenkrát po té přednášce.

První naše setkání bylo u Hanky Synkové, která dělávala buď v Českém rozhlasu, nebo na Vltavě. Pak onemocněla, tak toho musela nechat. Já jsem se k ní dostala zvláštním způsobem, protože Hanička je báječná ženská, ale řešila nějaký problém. A bydlí o jednu vesnici jinde než můj bratranec s jeho ženou, ona masíruje, a manželka mého bratrance se šla k ní namasírovat. A Hanka, jak byla v takovém tom rozpoložení, kdy potřebovala pomoc, říká: „Já bych tak potřebovala od někoho poradit...“ A naše Eva říká na tom masážním lehátku: „Já vím od koho. Od naší Ivanky.“ A to už je asi osm jet zpátky. My jsme se domluvily a ona se za půl roku dostala na řadu. To jsem byla vždycky s jedním člověkem. Několik hodin jsem dělala výklad. Přijela a my jsme si nádherně popovídaly. Tam byl takový vstup mnoho let dopředu. Já jsem jí tenkrát říkala, že vím, že jednou budu přednášet. Ona říkala: „Všechny věci, které jsi říkala, se staly.“ - „Já vím, já si jenom ráda počkám, v tom neudělám nic svojí vůlí, to zkrátka doleze, když vidíš ten program, který se děje.“ A ono se to skutečně stalo. A teď k té Haničce Synkové bylo do bytu pozváno taky pětadvacet lidí. A byla tam pozvaná ta Olinka Táborská. Ona říkala: „Mně se ten den tak nechtělo.“ Ale pak jsem si říkala: „Já to té Hance nemůžu udělat, ona o té Ivance tak hezky povídala. Tak já pojedou.“

A teď minulý týden jsme se strašně nařehtaly. My jsme seděly, jedly jsme a pily jsme čaj a kafe a ona říká: „Víš, já to do té knížky musím dát. Já jsem celou dobu, těch devět

hodin, co jsi mluvila, měla otevřenou pusou. Já jsem si to vždycky uvědomila po nějakém čase, tak jsem ji zavřela. A zase se mi otevřela. Ale to nebylo všechno. Pak jsem jela tramvají domů a já jsem si všimla, že všichni lidi z té tramvaje na mě koukají. Ze mě jsi sálala těmi informacemi ven. Mně bylo tak dobře, já jsem byla jak ožralá, mně se motala hlava. Říkám si: „To není možné, ti mi tam do toho jídla něco museli strčit. To je ono, když si uvědomím, že ten systém nějaký existuje, jde se vymanit z průserů toho života, kdy je člověk udusaný...“ A tak udělala právě tu přednášku u sebe. A na ty lidi to mělo stejné dopady, všichni byli ožralí. Olinka je báječná, teď jsme dostali nabídku, že budeme dělat seriál právě pro ty nejširší vrstvy. Ne pro vás, vy už to víte. Tady to bude řečeno jednoduše, heslovitě. Nemusí se to pojmenovávat, tam mluvíme o Absolutnu, o Vesmíru, o Celku i o Bohu, ať si vybere každý, kdo chce, protože někteří lidé se skutečně toho konkrétního názvu bojí. Ale to je jedno. I oni jsou stejným Bohem, jenom o tom neví. Já bych nikdy nikoho nepřemlouvala, že Bůh existuje, protože já vím, že existuje. A vy máte ve svých programech těl nastaveno, že se to taky jednou dozvíte. Samozřejmě vy už to víte, už to zažíváte, co se děje, když to Božství hlavně po nocích přichází. Je důležité, aby se to prolnulo, protože i ti druzí potřebují posun. A je jedno, jestli tady zůstávají v 5D nebo jestli se budou přemísťovat nějakým časem. Tam je normální míchání tříd, kdy dozráváte. To je všechno, co se děje.

Mário: Tak další nějaká kratší otázka?

Děkuji za krásný zážitek. A já jsem se chtěla zeptat, která scéna byla pro vás nejmotivnější, pokud nějaká byla?

Mário: Vůbec nemám žádnou, kterou bych preferoval, prostě to celé od začátku až do konce nás to tak vede, že celé. Ale možná to, jak mluvíme o dětech, to je jakoby nejsilnější. Když tam mluvím o tom, že mám ty stihomamy... a mluvím o tom, že mám ty sny, že to vidím... Tam se mě to hodně dotýká, protože to je moje blízké téma.

Ivanka: Já bych se chtěla zeptat na něco. Jak to děláš, když takhle letíš z té židle?

Mário: Léta dřiny, odříkání. To vám nemůžu prozradit, protože...

Ivanka: Ale já jsem si všimla, že dozadu se to šklublo. To by muselo být jenom vzadu, ale já to nemůžu vypátrat, on mi to nechce říct. Nemáš něco v kalhotách, nějakou pružinu?

Mário: Míval jsem v kalhotách, teď jsem se od toho osvobodil a strach je pryč. Nemůžu to prozradit, nezlobte se. Ale o magii to není, je to tvrdý trénink.

Ivanka: To bylo školení od Davida Copperfielda, ne?

Mário: Ano, hodně často jsme si volali...

Já bych se chtěla zeptat, jaké to je pro vás pro herce, když na jevišti máte hrát emoce, jak to umíte oddělit, tak aby vás to nesmetlo?

Mário: Chápu. Je to strašně těžké. Jak bych odpověděl? Zkrátka a dobře stoprocentně vím, že mě to nesmí vcucnout. A že pořád musím být jakoby nad věcí, aby mě to nedostalo, protože mě to jinak zmuchlá. Ale je strašně těžké to dělat pořád s tou láskou,

furt to předávat s plnou energií. Je hrozně těžké to vysvětlit. Na škole nás učili Stanislavského, to znamená všechno si prožít. Když budu hrát vraha, tak musím někoho zabít, abych věděl, jaké to je. V uvozovkách. Je to tak, to byl jeho systém. Ale tady je to trošku o něčem jiném. Tady je to, že je těžké přestat mít strach, že vám lidi neuvěří, když tam posíláte ty informace. Musíte tomu věřit, těm informacím. A pak to předáváte, aniž by vás to vuclo. Jestli tomu rozumíte.

Ivanka: Víš, co? Když přišli andělé, tak říkali: „Ty už jsi prožila všechno v těch životech. Ty jsi byla vrah a královna a já nevím co všechno.“ Všechny emoce a negativní věci si musíme prožít. „A dneska bys mohla hrát cokoliv, už ti to nic neříká.“ Ale je pravda, že když si stoupnu před lidi, i kdyby vás bylo já nevím kolik, já necítím trému. Já nemám oddělenost, mluvím sama k sobě. To je zvláštní pocit. Promiň, že ti do toho vstupuji, aby ses nezlobil...

Mário: Vůbec ne.

Ivanka: Já jsem si vždycky představovala, že aby ses uchránil v tom svém systému, tak musíš vědět, jak by se asi cítil člověk v té situaci. A pak to jenom zahraješ. Kdyby sis totiž představoval, že jsi to ty a jak to děláš, to už by bylo tvoje. A je pravda, že za posledních takových dvacet let jsem viděla spoustu obrovských herců, kteří tady byli, a pak zemřeli třeba na rakovinu. Hráli takové obtížné role a hráli je tak, že jsem viděla, že je hrají i s těmi nenávistmi a zášťemi. A oni skutečně potom odešli. Jeden takový velikán, já ho obrovsky miluji, byl Boris Rösner. To byl mistr negativních pozic, musel to být obrovský herec. Ale tito lidé to prožívali. Na člověku poznám, když to prožije. Jak to děláš ty? Ty se od toho oprostíš? Nebo si představíš, co by asi bylo, kdybys prožíval tu situaci? Musíš na to mít něco, aby ses uchránil.

Mário: Teď když o tom tak přemýšlím, tak je to o tom, že vlastně... já se vrátím na začátek. Já jsem z toho divadla utíkal několikrát. Chtěl jsem s tím přestat, s divadlem. Ne kvůli tomu. Prostě mě to nenaplňovalo. Viděl jsem to pod jiným úhlem pohledu. A vždycky mě to k tomu vrátilo. Vždycky mě to vrátilo na prkna, co znamenají svět. A pak mně to došlo... Jaké ničení čaker? Když já to mám dělat! Od toho jsem tady, abyste na mě přišli. Tak jako, kde je to špatně? Není to špatně! Nemůžu si ublížit. Tady mi to sepnulo, tady se mi ten kruh uzavřel. O tom to je.

Ivanka: Ano, když tu práci máš rád...

Mário: Kdybych měl být v úřadu, tak budu někde v úřadu. Nebo když mám být politik, budu v politice. Prostě bude to moje cesta. To je moje cesta. A tam je ten klíč.

Ivanka: Výborně. Ale kdybys byl ten, kdo by byl ctižádostivý ve svém herectví... což ty jsi odmítnul vlastně pokračovat. Takže ctižádost tam není. Ale kdybys byl ctižádostivý, tak si to napasuješ – tu roli – na sebe. A aby to bylo důvěryhodné, tak obětuješ sám sebe a prožiješ tu nenávist. Ale tehdy už je to tvoje.

Mário: A zapíšu si to.

Ivanka: Ano, zapíšeš si to. A tohle ty neděláš.

Mário: Už ne.

Ivanka: Wau...

Mário: Moc vám děkujeme, že jste s námi strávili tyto úžasné a vzácné chvílky. A už vás nebudeme dál zdržovat. Je pokročilá hodina, tak vám přejeme šťastnou cestu domů. Všichni jsme na cestě. A je mnoho cest ke štěstí. A nebojte se. Pokud chcete změnit svůj život, tak ho změňte. Nač čekat. Mějte se krásně.

A kdyby tady byl teď Matouš, tak by určitě řekl: „Zítří bude krásný den!“